

KREŠŤAN

ČASOPIS PRE PESTOVANIE DUCHOVNÉHO ŽIVOTA

ROČNÍK 20

jún 2020

ČÍSLO 32

**„...my kážeme ukrižovaného Krista...“
(1K 1,23)**

OBSAH

Úvod

My kážeme ukrižovaného Krista (<i>M. Vyhnánek</i>)	3
---	----------

Zotrvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve – viera pôsobiaca skrze lásku

Následky voľby (<i>H. A Cameron</i>)	5
Boha nikto nikdy nevidel... (<i>M. Vyhnánek</i>)	7
Ľudská zodpovednosť – cirkev Pána Ježiša (<i>J. Kurz</i>)	8
Bohom ustanovené spôsoby sa nemenia (<i>M. Vyhnánek</i>)	11
Stratený čas (<i>J. Siracký</i>)	15
Robíš niečo pre neveriacich? (<i>Anonym</i>)	15
Živá obeť (<i>M. Browne</i>)	16
Božia cesta s Jozefom (<i>J. Oboril st.</i>)	19
Chudobní duchom (<i>J. Siracký</i>)	20
Drahocenná krotkosť a tichosť Ducha (<i>Anonym</i>)	20
Boží plán (<i>J. Siracký</i>)	21
Oddajme sa Pánovi (<i>J. Siracký</i>)	21
Tragédia, viera a triumf – Kniha Job (<i>D. Mojžiš</i>)	22
Znak Božieho vedenia (<i>L. Paluga</i>)	30
Neboj sa! (<i>Š. Košút</i>)	30

Zotrvali pri lámaní chleba – osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Božie diela (<i>D. Kmet'</i>)	31
Prvý deň týždňa (<i>J. Siracký</i>)	34
Hrnčiar (<i>J. Siracký</i>)	34

Zotrvali na modlitbách

Vrúcna modlitba viery (<i>J. Siracký</i>)	35
Ako to tam bude? (<i>J. Siracký</i>)	35

Časopis KREŠŤAN zasielame každému zadarmo. Náklady na tlač a distribúciu sa uhrádzajú z dobrovoľných zbierok a príspevkov veriacich v Pána Ježiša Krista na č. účtu SK631100000002624828585, swiftový kód TATRSKBX, osobne, alebo poštovou poukážkou na adresu redakcie. **Ďakujeme všetkým, ktorí na túto potrebu pamätali.**

KREŠŤAN, časopis Kresťanského zboru Bratislava

Redakcia: Kresťanský zbor v Bratislave, Tehelná 22, 831 03 Bratislava

Za redakciu zodpovedá: Miroslav Vyhnánek, Daniel Lešík, Ivan Opavský

Kontakt: e-mail; vyslav@azet.sk tel.02/62314916

daniel.lesik@zoznam.sk tel.02/55561833

Časopis je evidovaný MK SR pod číslom EV1768/08

ISSN 1336 – 5142

Archív časopisu KREŠŤAN aj na www.kzbratislava.sk

ÚVOD

Miroslav Vyhnánek

MY KÁŽEME UKRIŽOVANÉHO KRISTA

Milí čitatelia, nadpis je výrok apoštola Pavla, ktorý ho povedal v mene všetkých apoštolov. Preto píše: **My.**

Fakt, že Kristus bol ukrižovaný, je v našej zemi všeobecne známy. Je ale aj taký dôležitý, ako bol apoštolom? Im sa stala smrť Pána Ježiša spasením ich duší od ich hriechov. Preto bola taká dôležitá pre nich. Kázali všetkým ľuďom radostnú správu, že Kristus zomrel za ich hriechy, aby ňou boli zachránení mnohí ďalší od svojich hriechov. Hovorili o Spasiteľovi hriešnikov, o Božom Synovi, ktorý zostúpil z neba, aby zomrel za hriechy celého sveta podľa Písem, pre odpustenie hriechov každému, kto uverí tejto radostnej správe z neba od Boha.

Apoštol Peter kázal svojmu národu:

„...Kristus raz trpel a zomrel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby nás priviedol k Bohu...“ (1Pt 3,18).

A zhromaždeným v dome rímskeho veliteľa stotiny, Kornelia, kázal:

„...slovo, ktoré poslal Boh synom Izraelovým zvestujúc pokoj skrze Ježiša Krista – a on je Pánom všetkého, ...ktorého i zabili povesiť na drevo. Toho Boh vzkriesil tretieho dňa... Jemu vydávajú svedectvo všetci proroci, že odpustenie hriechov dostane skrze Jeho meno každý, kto verí v Neho“ (Sk 10, 39.43).

Apoštol Ján kázal spolu s Petrom v Jeruzaleme:

„Muži, Izraeliti,... Boh našich otcov oslávil svojho Syna Ježiša, ktorého ste vy pravda vydali a zapreli ste ho pred tvárou Piláta... toho Svätého a Spravodlivého a žiadali ste si, aby vám daroval muža vraha, a Knieža života ste zabili, ktorého Boh vzkriesil z mŕtvych, čoho sme my svedkami... A teraz viem že ste to urobili v nevedomosti a Boh, čo predzvestoval skrze ústa svojich prorokov, totiž, že jeho Kristus bude trpieť, takto splnil. A tak čiňte pokánie a obráťte sa, aby sa vytreli vaše hriechy...“ (Sk 3,13-19).

Apoštol Pavol, keď uveril v Pána Ježiša a bol v Damašku:

„Hneď hlásal v synagógach Ježiša Krista, že je On Syn Boží.“ (Sk 9,20).

A neskôr v Jeruzaleme:

„Muži, bratia, synovia rodu Abrahámovho a ktorí sa medzi vami boja Boha, vám je poslané slovo tohto spasenia. Lebo tí, ktorí bývajú v Jeruzaleme, a ich kniežatá nepoznajú ho odsúdili a tak hlasy prorokov, ktoré sa čítajú každú sobotu, naplnili. A hoci nenašli nijakej príčiny smrti, prosili Piláta, žeby ho zabili. A keď dokonali všetko, čo je napísané o ňom, sňali ho z dreva a položili do hrobu. Ale Boh ho vzkriesil z mŕtvych... Nech vám je tedy známe,... že skrze toho sa vám zvestuje odpustenie hriechov a od všetkého, od čoho ste nemohli byť ospravedlnení, v ňom sa ospravedľuje každý, kto verí“ (Sk 13,26-30,38-39).

Milí čitatelia, vtedy mnohí uverili svedectvu Boha v Písmach, že Kristus je

Jeho svätý, spravodlivý Syn, ktorého poslal na svet, aby bol ukrižovaný za hriešnych ľudí, aby na základe Jeho preliatej krvi, odpustil hriechy každému, kto uverí v Neho.

Milý čitateľ, kto je Tebe Kristus? Boh prehlásil pri Jeho krste že je Boží Syn, Svätý – bez viny a Spravodlivý – bez hriechu: „**A keď bol Ježiš pokrstený, hneď vystúpil z vody, a hľa, otvorili sa mu nebesia, a videl Ducha Božieho, ktorý zostupoval akoby holubica a prichádzal na neho. A hľa, bolo počuť hlas z neba, ktorý hovoril: Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo**“ (Mt 3,16-17).

Keď uveríš tomuto Božiemu svedectvu o Jeho Synovi, nezostaneš ľahostajný k ukrižovaniu Pána Ježiša. Jedinečnosť ukrižovania Pána Ježiša je v Jeho osobe. On je náš Boh Spasiteľ, plný lásky k hriešnikom, ktorý zostúpil zo svojho trónu v nebi nato, aby vo svojom svätom tele podstúpil smrť za hriechy celého sveta, za každého jedného, aj za Teba milý čitateľ. Aj Teba miluje. Aj za Tvoje hriechy preliat svoju svätú krv, aj kvôli Tebe hriešnemu, nespravodlivému pred Bohom okúsil smrť, aj kvôli Tvojmu ospravedlneniu pred Bohom vstal z mŕtvych, aby si sa stal v očiach Svätého Boha po Božom očistení dokonale čistý a pred Spravodlivým Bohom oblečený v Božiu spravodlivosť a dosiahol Boží pokoj skrze smrť a vzkriesenie svojho Boha a Spasiteľa, Pána Ježiša Krista.

To je Božie evanjelium, Božia radosná správa pre hriešnika, ktorý sa chce zbaviť svojich hriechov, ktorý hľadá možnosť zbaviť sa ich raz a navždy, aby na jeho svedomí nezostal pred Bohom ani jediný. Tú istotu Ti podáva sám Boh vo svojom vyhlásení o odpustení hriechov preto, že za ne už okúsil smrť Svätý Syn Boží, Kristus: „**Jemu vydávajú svedectvo všetci proroci, že odpustenie hriechov dostane skrze Jeho meno každý, kto verí v Neho.**“

Prijmi Božie evanjelium, to ktoré kázal Pán Ježiš a Jeho apoštoli: „**Tak je napísané, a tak musel Kristus trpieť a vstať z mŕtvych tretieho dňa a musí byť kázané v jeho mene pokánie a odpustenie hriechov medzi všetkými národmi počnúc od Jeruzalema**“ (L 24,46-47).

Milý čitateľ, učiň pokánie, vyznaj Pánovi Ježišovi svoje hriechy a ver v evanjelium. Prijmi Pána Ježiša za svojho Spasiteľa a Pána podľa Božieho svedectva. Prijmi odpustenie hriechov z Božieho zaslúbenia. Nechaj sa Božou pravdou očistiť od svojich hriechov. Vyznaj Bohu: Verím, že Boží Syn zomrel aj za moje hriechy, Spravodlivý za mňa nespravodlivého, Svätý za mňa nečistého. Verím, že vstal z mŕtvych. On je môj Spasiteľ a Pán.

Neuveriť Bohu znamená nie menej ako z Boha urobiť luhára. „**Ak prijímame svedectvo ľudí, svedectvo Boha je väčšie... Ten, kto neverí Bohu, ten ho urobil luhárom, pretože neuveril svedectvu, ktoré vysvedčil Boh o svojom Synovi.**“ (1J 5,9-10)

Veriť viac ľudským náboženským autoritám v otázke odpustenia hriechov ako Bohu je nádej spasenia z ľudských sľubov, ktorá sa nesplní. Len tomu je skutočne odpustené, komu Boh odpustí pre smrť svojho Syna, a len ten, koho Boh ospravedlní pre smrť svojho Syna, ten je spravodlivý u Boha. To je človek, ktorý má nádej spasenia založenú na Božom svedectve, o ktorom svedčí Písmo, že nebude sklamaný: Lebo Písmo hovorí: „**Nikto, kto verí v Neho, nebude zahabnený.**“ (R 10,11). Písmo blahoslaví človeka, ktorý vložil svoju nádej v Pána Ježiša Krista: „**Blahoslavení, ktorým sú odpustené nepravosti a ktorých hriech je prikrýty. Blahoslavený človek, ktorému Pán nepočíta hriechu**“ (R 6,7-8).

Milý môj čitateľ, Písmo sa Ťa pýta: „**Čo tedy povieme na to?**“ (R 8,31) A napomína: „**Blízko teba je slovo, v tvojich ústach a v tvojom srdci. To jest to slovo, ktoré kážeme. Lebo keď vyznáš**

Pána Ježiša svojimi ústami a uveríš vo svojom srdci, že ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený. Lebo srdcom sa verí na spravodlivosť a ústami sa vy-

znáva na spasenie.“ Lebo Písmo hovorí: „Nikto, kto verí v neho nebude zahalený... Lebo každý, kto bude vzývať meno Pánovo, bude spasený“ (R 10,8-13).

Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve - viera pôsobiaca skrze lásku

Úvahy o učení Pána Ježiša a Jeho apoštolov a prejavoch Božieho života v kresťanovi a prostredníctvom kresťana v rodine, miestnom zbore a medzi ľuďmi.

H. A. Cameron

Kresťan, ročník I., júl 1948, číslo 7

NÁSLEDKY VOĽBY

Jeden z význačných divov Nového Zákona je Božia dlhohzrovievavosť preukázaná Herodesovej kráľovskej rodine.

Skúmaním Herodesovho rodokmeňa zistíme, že siaha až k Ezavovi, ktorý bol ich praotec. Meno Ezav znamená: „červený“, „krvavý“, „zemský“. Ezav bol človek, ktorý žil len pre prítomnosť, moc a rozkoše. Za ne bol ochotný zaplatiť každú cenu. Aby ich dosiahol, vzdal sa osobitnej Božej priazne. Jeho bohom bolo brucho, preto stál len o zemské veci, ako nám to opisuje Písmo: „**Aby nebol niekto smilník ako Ezav, ktorý za jeden pokrm predal svoje prvorodenstvo**“ (Žd 12,16). Za tanier šošovice dal požehnanie prvorodenstva: „**A jedol a pil a vstal a išiel, a tak pohrdol Ezav prvorodenstvom**“ (1M 25,34). O štyridsať rokov pozdejšie chcel dosiahnuť toto právo prvorodenstva, ale ho nedosiahol, hoci ho so slzami hľadal. Jeho rozhodnutie bolo uznané v nebi, preto bolo nezmeniteľné.

V žilách Herodesa Veľkého prúdila krv Ezava z Edomu, lebo Herodes bol Edomita (Idumea). Svetská história o ňom hovorí, že bol ako Ezav, chytrý poľovník. Herodes však poľoval na duše a mstil sa nepriateľom i svojej rodine. Zavraždil svoju manželku Marianne aj svojich troch

synov. Jeho životopis je napísaný červeným atramentom. V jeho živote nastal deň, v ktorý musel urobiť voľbu, ktorá rozhodla o jeho mieste vo večnosti. Jeho rozhodnutie bolo ako Ezavovi – zhubné.

Dávno predpovedaný a túžobne čakajúci Mesiáš sa narodil v judskom Betleheme. To sa stalo za kraľovania Herodesa, ktorý keď to počul, zarmútil sa. Prečo? Veď ako Žid mal s radosťou vítať Pánovo Pomazaného. S radosťou sa mal vzdať trónu v prospech pravého Kráľa Izraela. On však premárnil svoju príležitosť, keď sa postavil proti Pánovmu Pomazanému a chcel Ho zahubiť. Bola to voľba znesvätenej osoby, zlého človeka Herodesa. No neužíval dlho trón. Zomrel v Jerichu v ten istý rok, keď sa Pán narodil. Zomrel vo veľkých bolestiach duševných i telesných.

O tridsať rokov neskoršie, bol kráľom v Galilei Herodesov syn (Herodes Antipas). Počas svojej návštevy Veľkonočného sviatku v Jeruzaleme sa osobne stretol s Pánom Ježišom Kristom. S akým výsledkom? „**A keď videl Herodes Ježiša, zaradoval sa veľmi, lebo ho už od dávna chcel vidieť, pretože mnoho slýchal o ňom a nadejal sa, že ho uvidí učiniť nejaký div. A pýtal sa ho mnohými rečami, ale on mu ničoho neodpovedal. A stáli tam najvyšší kňazi a zákonníci prudko na neho žalujúc. A potom, keď ním pohrdol Herodes so svojím vojskom a naposmieval sa mu,**

obliekol ho do skvelého rúcha a poslal ho späť k Pilátovi. A Pilát a Herodes stali sa priateľmi jeden s druhým toho dňa, lebo predtým si boli nepriateľmi“ (L 23,8-12). Úbohý Herodes! Iste nemyslel na to, že sa stretol s Pánom, aby sa splnilo proroctvo, podľa ktorého sa mali zemskí králi postaviť proti Hospodinovi a Jeho Kristovi: **„Králi zeme sa stavajú a kniežatá sa spolu radia proti Hospodinovi a proti jeho pomazanému“** (Ž 2,2). **„Ty, ktorý si povedal skrze ústa Dávida, svojho služobníka: Prečo sa búria národy a ľudia zmyšľajú márne veci? Postavili sa králi zeme a kniežatá sa dovedna zišli proti Hospodinovi a proti jeho Pomazanému. Lebo sa nazaj zišli v tomto meste (Jeruzalem) na tvojho svätého Služobníka Ježiša, ktorého si pomazal, Herodes a Pontský Pilát s pohanmi aj s izraelským ľudom...“** (Sk 4,25-27).

Otec Herodesa Antipasa chcel Krista zavraždiť pri Jeho narodení. On, jeho syn, sa Kristovi naposmieval pri Jeho smrti. Čo za biedne rozhodnutie urobil tento človek. História o ňom hovorí, že stratil trón a zomrel vo vyhnanstve v Španielsku (Hispania).

Minulo ďalších desať rokov a na trón zasadol Herodes Agrippa I., vnuk Herodesa Veľkého. Verný krvavej tradícii svojich kráľovských predkov, získava popularitu prenasledovaním kresťanov: **„V tom čase priložil kráľ Herodes ruky trápiť niektorých z cirkvi a zabil Jakoba, brata Jánovho, mečom. A keď videl, že sa to ľúbilo Židom, umienil si, zajať ešte i Petra“** (Sk 12,1-3). Rozhodol sa, že nechá popraviť aj druhého apoštola, aby pripravil zástupu zábavu. Petrove záhadné zmiznutie spomedzi strážiacich vojakov ho malo zastaviť v jeho šíalenom behu za kariérou. On miesto toho nechal popraviť vojakov strážiacich uväzneného Petra, ponáhlal sa do Cezáree k zábavám. Tlieskanie zástupu mu bolo milšie, ako kázanie Kristových apoštolov. I on si

vyvolil to, čo mu bolo na záhubu. Na slávnostiach v Cezárei, ktoré boli usporiadané na počesť cisára, predstúpil pred ľud v strieborných šatách, ktoré sa na ňom leskli v jase slnka a prehovoril k nim. Po slávnostnej reči ho zástup oslavoval ako Boha a on tú slávu prijímal.

Židovský historik Jozefus Flavius hovorí, že hneď na to ho schvátili prudké bolesti, v ktorých o päť dní neskôr skonal. Evanjelista Lukáš napísal, že ten istý anjel, ktorý vyslobodil Petra z väzenia, vykonal súd nad Herodesom: **„Potom na určený deň sa obliekol Herodes do kráľovského rúcha, sadol si na prestol a povedal k nim reč. A ľud privolával: To je hlas Boží a nie hlas človeka! Ale anjel Pánov ho naskutku ranil za to, že nedal slávy Bohu, a dali sa ho žrať červy a zomrel“** (Sk 12,21-23).

Posledný kráľ z tohto kráľovského rodu bol Herodes Agrippa II., pravnuke Herodesa I. Cisár Klaudius mu dal titul kráľa, ktorý vládol nad Filipou a Liziou. Tomuto Herodesovi bola daná jedinečná príležitosť stretnúť sa s apoštolom Pavlom: **„A keď pominulo niekoľko dní, prišli do Cezáre kráľ Agrippa i Bernika, pozdraviť Festa. A ako tam trávili viacej dní, predniesol Festus kráľovi vec Pavlovi a povedal: Felix tu zanechal nejakého muža, vážna, o ktorého, keď som bol v Jeruzaleme, prišli ku mne najvyšší kňazi a starší Židov a žiadali ho odsúdiť... Ale mali s ním akési škriepky o svoje vlastné náboženstvo a o akéhosi zomrelého Ježiša, o ktorom istil Pavol, že žije... A Agrippa povedal Festovi: Chcel by som i sám počuť človeka“** (Sk 25,13-22). Osobné svedectvo apoštola Pavla a jeho výzva: **„Či veríš, kráľu Agrippa, prorokom? Viem, že veríš“** (Sk 26,1-27) tak zapôsobili na tohto posledného Herodesa, že povedal: **„Bez mála by si ma nahovoril stať sa kresťanom“** (Sk 26,28). Ale Pavlove vrelé slová rýchlo zhasli v chladnom rozhodnutí tohto zmyselného vladára a jeho

voľba rozhodla o záhube jeho duše. Aj on stratil korunu a kráľovstvo a zomrel v Ríme.

Túžba po moci u Herodesa Veľkého, milovanie rozkoši u jeho syna Herodesa Tetrarcha, popularita jeho vnuka a pompa jeho pravnuka, boli omrvinky, za ktoré títo predali práva svojho prvorodenstva. Napriek priamemu stretnutiu s Kristom a rozhovoru s Jeho veľkým apoštolom, pohrdli Božou radou a zahynuli. Či ale Božia trpezlivosť pri týchto ľuďoch vyšla úplne na zmar? Či nikto z ich okruhu neuchopil ruku Božej milosti? Či nebolo takého, kto by konal správne? Áno, je jedna výnimka v tomto zozname skazených ľudí.

Manahen, nevlastný brat Herodesa Tetrarchu, sa stal trofejou Božej milosti: **„A boli v Antiochii, v tamojšom zbore, niektorí proroci a učitelia, Barnabáš a Šimon, zvaný Niger, a Lucius Cyrenenský a Manahen, ktorý bol vychovaný s tetrachom Herodesom, a Saul“** (Sk 13,1). Vychovaný s Herodesom. Spolu rástli, bavili sa, spolu sa učili tie isté úlohy. Spolu boli učení na tom istom kráľovskom dvore. Uživali tie isté rozkoše a radovánky. Podstúpili spoločné ťažkosti. Boli kamaráti a spoločníkmi v živote. Prišiel ale čas, kedy sa ich cesty rozišli. Možno sprevádzal Manahen Herodesa na spomenuté slávnosti do Jeruzalema, kde počul volanie zástupu o prepustenie Barabáša a odsúdenie Mesiáša, keď z tisícok úst znelo: **„Nie Ježiša, ale Barabáša“**. Jedno je ale isté: Aj Manahen stál pred voľbou a vyvolil si Krista, ktorý ho vytrhol z porušenej spoločnosti Herodesovho dvora. Takto sa dostal do kráľovstva milovaného Božieho Syna.

Kto by ešte i dnes váhal rozhodnúť sa, tomu hovoríme: **„Vyvoľte si dnes“** (Jz 24,15). Dnes je deň spasenia, vyvoľte si život. V zmysle Nového Zákona to znamená, vyvoľte si Krista, ktorý je životom.

Tým, čo si už vyvolili Pána radíme, aby často premýšľali o večných následkoch prijatia alebo zavrhnutia Pána Ježiša.

Vzdajte chválu Bohu za to, že ste mohli **„Radšej si vyvoliť trpieť a strádať s ľudom Božím, ako mať dočasný pôžitok hriešny, a za väčšie bohatstvo ako poklady Egypta, pokladať pohanenie Kristovo a hľadiet' preč od toho na odplatu“** (Žd 11,26).

Miroslav Vyhnánek

BOHA NIKTO NIKDY NEVIDEL...

V Biblii zapísal tento výrok apoštol Ján:

„Boha nikto nikdy nevidel, ale jednorodný Syn, ktorý je v lone Otcovom, on nám vysvetlil“ (J 1,18).

Nikto nikdy.

Ak hovorí Písmo nikto, tak vylučuje všetkých bez výnimky. Takže ak aj hovorí Boh, že hovoril s Mojžišom tvárou v tvár, ako hovorí človek so svojim priateľom, alebo že bude hovoriť k Mojžišovi sponad prikrývky a Mojžiš bude hľadiet' na podobu Boha a počuť hlas z Jeho úst, tak to nikto nikdy vylučuje, že by Mojžiš niekedy videl fyzickým zrakom Boha. Boh je mimo viditeľné spektrum ľudského zraku.

Ale, jednorodný Syn, ktorý je v lone Otcovom, On nám vysvetlil.

Vysvetliť znamená sprístupniť nepochopiteľné, odstrániť nejasnosť, pomôcť pochopiť. To robí učiteľ žiakom. Osvetľuje im učivo, objasňuje na príkladoch, vykladá v čom je problém, otvára nepoznané nové obzory, pomáha ich myslieť zmocniť sa učiva, osvojiť si ho. Bez učiteľa by zostali v nevedomosti, nepoznali by.

Tak by ľudstvo zostalo v nevedomosti a nepoznaní Boha Spasiteľa hriešnikov

bez Biblie a Učiteľa Pána Ježiša. Boha nemožno vidieť, ale možno Ho poznať vierou Božím slovám. Boha možno uvidieť v slovách, živote, smrti a vzkriesení Pána Ježiša. Preto povedal Pán Ježiš svojim učeníkom: „**Kto mňa videl, videl Otca.**“ Preto nám napísal apoštol Ján tie slová: „**Nikto nikdy nevidel Boha, ale jednorodný Syn, ktorý je v lone Otcovom, On nám vysvetlil.**“

Milý čitateľ, Pán Ježiš zomrel za Tvoje hriechy, aby si spoznal Boha svojho Spasiteľa a darcu večného života v smrti a vzkriesení Pána Ježiša, Božieho Syna:

„Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho ne zahynul, ale mal večný život“ (J 3,16).

Obráť svoje srdce ku svojmu Pánovi Ježišovi, Bohu Spasiteľovi, vyznaj Mu svoje hriechy a prijmi vierou Božie slovo, že sú Ti odpustené hriechy pre smrť Pána Ježiša za Tvoje hriechy.

Kurz Josef

Krešťan, ročník I., august 1948, číslo 8

ĽUDSKÁ ZODPOVEDNOSŤ – CIRKEV PÁNA JEŽIŠA

„Potom poznajú všetci, že ste moji učeníci, keď budete mať lásku medzi sebou.“ (J 13,35). „...láska Božia je vyliata v našich srdciach skrze Svätého Ducha, ktorý nám je daný.“ (R 5,5). „...a lásky keby som nemal, nič nie som.“ (1K 13,2).

Zodpovednosť skutočných kresťanov

A teraz už zostáva len objasniť, aká je zodpovednosť skutočných kresťanov,

teda ľudí skutočne obrátených, znovuzrodených, ospravedlnených a posvätených. Predovšetkým si uvedomme, že tu nejde o nejakú štvrtú zodpovednosť. Je tu tá istá objektívna základňa, akú sme videli pri zvestovaní evanjelia Božej milosti hriešnikom, ten istý Kristus a to isté dielo. Chlieb – Kristov charakter – a Jeho krv – Kristovo dielo – sú duchovným pokrmom a nápojom kresťana po celý život. Nejde tu teda o nejaké nové stanovisko pred Bohom, ide tu len o presnejšie určenie a vymedzenie už poznaného stanoviska. A pretože naše ľudské slovo je suché, neplodné, vyprahnuté, prchavé, hmlisté, nejasné, zakuklené, abstraktné, mŕtvolne neživotné – i to je následok hriechu – prikloníme sa radšej ku obraznému slohu Písma.

Tri podobenstvá

V evanjeliu Matúša sú tri podobenstvá v rade za sebou, ktoré nám jedinečným spôsobom zobrazujú práve tú zodpovednosť skutočných kresťanov. Sú to:

- Podobenstvo o úlohe Božieho sluhu v dome (Mt 24,45-51),
- Podobenstvo o desiatich pannách (Mt 25,1-13),
- Podobenstvo o zverených hrivnách (Mt 25,14-30).

1. Naša zodpovednosť v Božom dome voči vykúpeným

Podobenstvo o správcovi, ktorého ustanovil Pán nad čeladou, aby jej dával pokrm včas zobrazuje našu zodpovednosť voči vykúpeným v Božom dome: **„Ktože je tedy tým verným sluhom a opatrným, ktorého ustanovil jeho Pán nad svojou čeladou, aby im dával pokrm na čas?“ (Mt 24,45).**

Úlohou starších bratov je predkladať tým mladším pokrm, sýtiť ich Božím slovom, slovom „na čas“ podávaným, ktoré práve potrebujú k svojmu vzrastu. Nie

plané moralizovanie a napomínanie, ale výklad Božieho slova previaty Svätým Duchom a Božou mocou. A jediným ovzduším, v ktorom sa Božie pravdy predkladajú, má byť ovzdušie svätej lásky. Bez nej pravdy Božieho slova, aj tie najkrajšie a najhlbšie, postrádajú pravý účinok. Láska (1K 13) je vitálna energia každej pravej služby slovom. Bez lásky je i najkrajšie slovo iba zvučiaca „med“ alebo zvučiaci „zvon“, teda niečo úplne bezduché, niečo, v čom nie je ani iskry nebeského života, ktorá by zapálila v srdci poslucháča nový život. To je krásna úloha, ale ťažká. Moralizovať a napomínať je ľahké, ale predkladať niečo, čo nasycuje vnútorného človeka a predkladať to v bratskej láske – to je niečo, čo dokážeme len v obecenstve s Pánom, iba ako nástroje v Jeho rukách, len v stálej závislosti na Ňom skrze modlitbu viery. Blaho tým bratom, ktorí konajú túto svoju úlohu dobre. Keď príde Pán, budú im dané nové a slávnejšie úlohy: **„Blahoslavený ten sluha, ktorého, keď príde jeho pán, nájde tak robiť. Ameň vám hovorím, že ho ustanoví nad celým svojím majetkom.“** (Mt 24,46-47).

Ale sú i takí, ktorí toto nekonajú. Namiesto, aby predkladali pokrm, len sústavne tých druhých napomínajú, kritizujú, vytýkajú im, čo všetko nemajú a čo by mali mať. Miesto pozitívneho, konštruktívneho diela lásky konajú niečo úplne negatívne, panujú a vládnu. Beda takým služobníkom. Namiesto pokrmu rozdávať rany a miesto lásky, ktorá sa nenadáva, sú presýtení známosťou. Ako veľmi sa prehrešujú proti Božiemu domu. Počínajú si tak, ako by vôbec nechápali, čo je ich zodpovednosť voči spolu vykúpeným.

2. Naša zodpovednosť voči Pánovi

Podobenstvo o desiatich pannách, ktoré vyšli oproti Ženíchovi so svojimi lampami nám ukazuje našu zodpovednosť voči Pá-

novi. Našou svätou povinnosťou je mať Jeho svetlo a chodiť v tomto svetle tak, ako je On vo svetle. To svetlo si zaopatrujeme len v obecenstve s Ním, tak ako Mojžiš, ktorý bol s Bohom na vrchu a vracal sa s tvárou, z ktorej žiaril odlesk slávy Hospodinovej: **„A stalo sa, keď schádzal Mojžiš z vrchu Sinai, (a dve dosky svedectva v ruke Mojžišovej, keď schádzal z vrchu), že nevedel Mojžiš o tom, že sa skveje koža jeho tvári, pretože hovoril s ním Boh.“** (2M 34,29). Len v obecenstve s Pánom si plníme nádobku svojho srdca olejom Svätého Ducha, ktorý potom rozlieva v našom srdci Božiu lásku: **„...láska Božia je vyliata v našich srdciach skrze Svätého Ducha, ktorý nám je daný.“** (R 5,5).

Mať osobnú lásku

Mať túto osobnú lásku ku Kristu a k Otčovi – to je viac než Mu slúžiť. Náš milujúci Otec nechce, aby sme Mu predovšetkým slúžili a pre samú službu zanedbávali Jeho samého. On chce, aby sme Ho predovšetkým milovali z celého srdca, z celej mysli, z celej duše a zo všetkých síl nášho vnútorného života. To hľadá predovšetkým. A kde to chýba – táto prvá láska – tam málo prospeje všetka práca, všetky skutky, všetka horlivosť, všetok boj proti zlu, všetka trpezlivosť a vôbec všetky vonkajšie prejavy duchovného života:

„Znám tvoje skutky aj tvoju prácu aj tvoju trpezlivosť, a že nemôžeš zniesť zlých a skúsil si tých, ktorí hovoria o sebe, že sú apoštolmi, a nie sú, a našiel a spoznal si ich, že sú luhári, a zniesol si a máš trpezlivosť a pracoval si pre moje meno a neustal si. Ale mám proti tebe to, že si opustil svoju prvú lásku. Pamätaj tedy, odkiaľ si vypadol, a čiň pokánie a čiň prvé skutky, ale ak nie prídem rýchle na teba a pohnem tvoj svietnik z jeho miesta, keď neučiniš pokánia.“ (Zj 2,2-5).

Ó, bláznivá panna, ktorá nemáš nádobku s olejom, tvoja lampa skoro zhasne.

Láska v zboroch

To slovo o nádobke bez oleja sa však netýka iba jednotlivcov, ale celých zborov. Aj tým ukazuje Božie slovo, aké je to bláznivé i nebezpečné mať iba vonkajšie prejavy duchovného života, len horlivosť za pravovernosť, iba pracovitosť, len skutky – ale to všetko bez lásky k Bohu. Pán príde skoro a pohne svietnikom takého zboru; svetlo pravdy sa zatemní a namiesto pozitívneho duchovného života ostane tu len falošný exkluzivizmus pýchy a nelásky, mŕtva pravovernosť, studená izolovanosť, vlažnosť Laodicee a iluzórna sebestačnosť. Nie je toto všetko nebezpečenstvo zborov, ktoré nežijú na výške svojho poznania a neuvedomujú si, čo je ich prvá povinnosť? Bojíme sa, že áno, a máme pre to viac než jeden dôkaz. Tento duchovný stav vzniká všade tam, kde sa zabúda na to, čo vyžaduje naša priama zodpovednosť voči Pánovi.

3. Naša zodpovednosť voči svetu

Podobenstvo o hrivnách nám konečne ukazuje, čo je našou zodpovednosťou voči svetu. Záleží v tom, že máme niesť svetu Krista. Nestačí mať len jednu hrivnu a skryť ju – mať len vieru bez skutkov, iba vyznanie bez života z Boha. Nutné je mať aspoň dve hrivny, aspoň to, čo bolo v nádvorí stánku zmluvy, kde stál medený oltár a medené umývadlo; je nutné mať jasné svedectvo o ospravedlnení z viery a posvätený život. To sme povinní niesť svetu, to je náš dlh voči ľuďom tohto sveta. Naše prosté a nezložené poslanstvo o Božom Baránkovi môže byť však doplnené ešte ďalšími tromi vecami, teda tým, na čo nám symbolicky ukazujú tri veci v svätyni. Ten zlatý oltár nám ukazuje na pravú Božiu poctu v Duchu a pravde. Pán

Ježiš o nej hovoril so ženou Samaritánkou, prečo by sme i my tento predmet zásadne vynechávali pri kázaní evanjelia? Ten sedemramenný svietnik potom iste predstavuje morálnu slávu Kristovu. Tá by mala jasne svietiť a žiariť pri každom kázaní evanjelia, aby poznal hriešnik v tomto absolútnom svetle svätosti svoj hynúci stav. A ten stôl s chlebmi zobrazuje Krista ako chlieb života, ako jediný prameň všetkého pravého života. To sú tie základné pravdy evanjelia Božej milosti, ktoré máme predkladať svetu za pôsobenia Svätého Ducha. To ja naša zodpovednosť oproti tomuto svetu, naše veľké nebeské poslanie, ktoré nám zveril Pán hrivien.

Akú veľkú chybu robia tí vykúpení a ako hlboko klesli pod úroveň nebeských vyslancov tí, ktorí sa zaoberajú pominuteľnými záujmami tohto sveta a svoju nebeskú úlohu zanedbávajú. Takým bratom a sestram Pán nikdy nepovie: „**Dobre sluha, dobrý a verný, nad málom si bol verný, nad mnohom ťa ustanovím...**“ (Mt 25,21). Nedostane sa im tohto uznania, lebo nežili na výške svojej zodpovednosti.

Ako je dobré byť verný v tom, čo nám zveril Pán. Takým ľuďom Pán pridáva. Najprv dve hrivny a tvoje svedectvo je celkom prosté a jednoduché. Ale spojené so svätým životom sa neminie účinku. A Pán, ktorý vidí tvoju vernosť, ti skoro pridá ďalšie tri hrivny, takže budeš mať päť hrivien. Dary vzrastú, okruh pôsobnosti sa rozšíri. A až sa raz stretneš so svojim Pánom a do Jeho rúk zložíš účty zo všetkého, čím si bol na tomto svete, Pán ťa odmení novými slávnymi úlohami, ktoré svojou slávou a veľkosťou ďaleko prevýšia všetko pozemské. To je naša slávna nádej.

A preto vrcholom všetkých našich túžob a cieľ je žiť na tomto svete, ako ľudia, ktorí poznajú svoju zodpovednosť voči Božiemu domu, voči Pánovi i oproti svet, a ktorí chcú zadostučiniť tejto svojej zodpovednosti.

Miroslav Vyhnánek

BOHOM USTANOVENÉ SPÔSOBY SA NEMENIA

V Božom dome sa deje všetko podľa Boha. V zhromaždeniach veriacich platí Božia domospráva, ktorá sa nemení, pretože Božie slovo sa nemení ani podľa zmien vo svete, ani podľa okolností, ani podľa ľudí. Zamyslime sa nad dvomi ustanoveniami, krstom a Pamiatkou Pánovej smrti. Krst a Pamiatka Pánova sú Bohom ustanovené spôsoby.

Krst na verejnosti, Pamiatka Pánova v zbore

Krst je určený k verejnému vyznaniu viery v evanjelium a Pamiatka Pánova k zvestovaniu smrti Pánovej v Cirkvi bez účasti verejnosti.

Ustanovenie krstu

Krst ustanovil Pán Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní v evanjeliu Marka 16,14-16: „Naposledy sa ukázal tým jedenástim, keď sedeli za stolom, a karhal ich neveru a tvrdosť srdca, že neuverili tým, ktorí ho videli vstalého z mŕtvych. A povedal im: *Id'te po celom svete a kážte evanjelium každému stvoreniu! Ten, kto uverí a pokrstí sa, bude spasený; a kto neuverí, bude odsúdený.*“

V Božom dome platí tento poriadok:

1. Kázanie evanjelia
2. Viera v evanjelium
3. Krst veriaceho

A v Božom dome na svete platia tieto slová bez zmeny už dve tisícročia a budú platiť, kým bude na svete kázané evanjelium milosti. Krst je Boží nemenný spôsob vyjadrenia viery v evanjelium.

Neplatnosť krstu

Ľuďmi zavedené krstenie tých, ktorí neuverili je v nebesiach u Boha neplatné, pretože Boh ustanovil krst len pre veriacich.

Pozoruhodné zásady

1. Božej pravde je ustanovený aj Boží spôsob. Oboje je posvätné. Len krst ponorením veriacich zobrazuje vieru v evanjelium.
2. Ľudskému evanjeliu odpovedá i spôsob. Pokropenie je ľudský spôsob vyjadrenia viery v ľudské evanjelium o spáse prostredníctvom krstu.

Ustanovenie Pamiatky Pánovej

Pamiatku svojej smrti ustanovil Pán Ježiš ešte pred svojím utrpením a svojou smrťou v evanjeliách Matúša, Marka a Lukáša slovami:

Mt 26,26-27: „... vzal Ježiš chlieb, a keď dobrorečil, lámal a dával učeníkom a povedal: Vezmite a jedzte; toto je moje telo. Potom vzal kalich a poďakujúc dal im so slovami: Pite z neho všetci, lebo toto je moja tej novej zmluvy krv, ktorá sa vylieva za mnohých na odpustenie hriechov.“

Mk 14,22: „...vzal Ježiš chlieb a keď bol dobrorečil, lámal a dával im a povedal: Vezmite, jedzte, toto je moje telo. Potom vzal i kalich a poďakujúc dal im, a pili z neho všetci. A povedal im: Toto je moja tej novej zmluvy krv, ktorá sa vylieva za mnohých.“

L 22,19: „A vezmúc chlieb poďakoval a lámal a dával im a povedal: Toto je moje telo, ktoré sa za vás dáva; to čiňte na moju pamiatku Taktiež i kalich, keď bolo po večeri, povediac: Tento kalich je tá nová zmluva v mojej krvi, ktorá sa za vás vylieva.“

Pán nad Božím domom

„Lebo každý dom býva vystavený od niekoho, a ten, kto všetko vystavil

a zariadil, je Boh... Kristus ako Syn nad jeho domom, ktorého domom sme my...“ (Žd 3,4.6).

Pán Ježiš je Otcom určený Pán Božieho domu, ktorý bdie, aby sa všetko konalo podľa Božieho poriadku. To, čo nie je, napráva karhaním.

Náprava spôsobu Pamiatky Pánovej

Pán karhal v korintskom zbore telesné chápanie a telesný spôsob Pamiatky svojej smrti skrze apoštola Pavla v *1K 11, 17-34*.

Aj v tomto platí Boží poriadok: Smrť Pánova sa zvestuje Bohom určeným spôsobom. Ako ustanovenie, tak i spôsob sú posvätné, nedotknuteľné veci Božie. Zmenenie Božieho spôsobu odhaľuje zmenený postoj k Božím slovám a je prejavom neúcty k samému Bohu.

Rozsudujeme, čo robíme v Božom dome

„Ale toto prikazujúc nechválím, že nie na lepšie, ale na horšie sa schádzate... A teda keď sa dovedna schádzate, nie je to jesť a piť večeru Pánovu. Lebo jeden každý si vopred vezme, čiže zje svoju vlastnú večeru pri jedení, a potom je jeden lačný a druhý opilý... A či pohrdate cirkvou Božou a zahanbujete tých, ktorí nemajú?...“ (*1K 11,21-22*).

Apoštol Pavol píše, že zmenený spôsob v slávení Pamiatky je len odrazom ich telesnosti, nedospelosti v Kristovi. Keď sa schádzajú k Pamiatke vnútorne rozdelení a odcudzení, schádzajú sa na horšie. Vysvetlenie tohto je v strate schopnosti rozsudzovať telo Pánovo – ako Jedno Telo:

„Lebo ako je telo jedno a má mnoho údov a všetky tie údy toho jedného tela, hoci ich je mnoho, sú jedným telom, tak aj Kristus. Lebo i v jednom Duchu

my všetci sme pokrstení v jedno telo... a všetci sme pokrstení na jedného Ducha... No teraz je síce mnoho údov, ale jedno telo. A oko nemôže povedať ruke: Nepotrebujem ťa, alebo zase hlava nohám: Nepotrebujem vás...“ (*1K 12, 12-13.20.21*). Toto znamená nerozsudzovať telo Pánovo. Je to strata, či nedostatok duchovného úsudku o zbore veriacich, pre ktorý si Boží človek myslí, že v zhromaždení môže beztrešne robiť to, čo je podľa neho dobré, bez ohľadu na zjavenú Božiu vôľu.

Telesné zmýšľanie o Cirkvi a telesné chápanie Božích slov idú nedeliteľne spolu

V Korinte viedlo k vnútornému pohrdaniu bohatých chudobnými a nedostatok duchovného vnímania Tela Pánovho sa ihneď premietol v spôsobe Pamiatky Pánovej ako telesného najedenia a napitia. Lásku Pánovu nahradilo sebecko a jednotu Ducha a zväzok pokoja bezohľadnosť a zarmucovanie chudobných. Z verša 33. *11. kapitoly* vyplýva, že pre vnútorné rozdelenie nečakali jedni na druhých, nejedli všetci spolu, nepili všetci spolu na znak že sú jedným telom a preto si jedli a pili Pánov súd. Ich schádzanie sa stalo dôvodom Pánovho súdu a káznenia.

Jeden chlieb Len Pánov spôsob Pamiatky jeho smrti vyjadruje Božiu milosť

Keď pozorujeme ako Pán vyjadril svoje sebazmarenie a poslušnosť až po smrť kríža, žasneme nad jednoduchosťou a zároveň plným vyjadrením Božej milosti:

- **„Lebo ja som prijal od Pána, čo som vám aj vydal, že Pán Ježiš v noci, v ktorej bol zradený...“** (*1K 11,23*). Hľa, myseľ Pánova. Nemyslí na svoje,

ale na Otcove veci, aj keď bola Jeho duša rozrušená.

- **„...vzal chlieb a poďakujúc lámal a povedal: Vezmite, jedzte, toto je moje telo, ktoré sa za vás láme.“** (1K 11,24). Hľa, láska Pánova. Drží vo svojich svätých rukách chlieb ako svoje telo a ďakuje a láme. Bratia a sestry. Pán Ježiš ďakuje Otcovi za svoje ľudské telo, aby v ňom milosťou Božou za každého okúsil smrť.

A Pán Ježiš odhaľuje svoje vnútro plné tejto Božej milosti takto:

- **„...a poďakujúc lámal...“** Ďakuje a láme, lebo On je to, ktorý rozhoduje o svojej smrti a podľa Otcovej vôle vydáva svoje telo v smrť za naše hriechy, v ktorej vôli sme posvätení, donešenou obeťou tela Ježiša Krista, raz navždy (Žd 10,10). Jeho telo je pšeničné zrno, ktoré padne do zeme a zomrie, aby donieslo úžitok (J 12,24), dar Boží z milosti, večný život (R 6,23).

A Pán Ježiš pokračuje v spôsobe zvestovania svojej smrti takto:

- **„...a poďakujúc lámal a povedal: vezmite, jedzte, toto je moje telo, ktoré sa za vás láme.“** (1K 11,24). Obrátil sa ku svojim, ktorých miloval a za ktorých zomrie, aby sa im stal životom na chválu slávy svojej milosti. A oni, aby Ho milovali a ďakovaním mocneli a Jeho milosťou boli upevňované ich srdcia.

Pán Ježiš prikazuje:

- **„To čiňte na moju pamiatku“** (1K 11,24). A veriaci všetkých čias to aj budú robiť tak, ako ich Pán. Budú zvestovať smrť Pánovu Božím spôsobom. S ďakovaním, vzatím chleba do rúk, rozlomením, jedením a podávaním jeden druhému v čistom svedomí a s telom umytým vodou ako by im ten chlieb podával Pán plný milosti. Jeho telo vydané za nich je Božím deťom ako to pšeničné zrno, dar Božej mi-

losti, večný život v Kristu Ježišovi, našom Pánovi. Dar, ktorý sa nedá vyrozprávať.

Neplatnosť ľudských spôsobov

Ak sa z akýchkoľvek dôvodov urobí s chlebom inak, nebude to vyjadrenie smrti Pánovej. Tak jedinečný je Boží spôsob na vyjadrenie smrti Pánovej!

Ak brat nevezme do rúk chlieb pred veriacimi, nerozlmí ho, ale predtým (či z praktických, či z hygienických dôvodov, či z akýchkoľvek iných dôvodov) ho nakrája nožikom, to nebude Pamiatkou smrti Pánovej! Jeho telo nebolo krájané, jeho smrť nebola smrťou mučenika, na ktorú ukazuje tento spôsob. Ak na stole nie je celý chlieb, ktorý sa rozlmí, aby z neho jedli všetci, to nie je v súlade s pravdou evanjelia, že jeden zomrel za všetkých a že všetci majú podiel z toho jedného chleba. Ľudský spôsob je každý, ktorý nie je v súlade s Božím. Zavádzať v Božom dome z akéhokoľvek dobrého dôvodu ľudské spôsoby je neospravedliteľnou neúctou voči Bohu.

Jeden kalich

Jedným kalichom je vyjadrená nová zmluva v preliatej krvi Pána Ježiša. Pán položil svoju dušu v obeť za hriech na očistenie nás od našich hriechov a aby svojou smrťou uviedol v platnosť zaslúbenia Novej zmluvy: **„Dám svoje zákone do ich mysle a napíšem ich na ich srdcia a budem im Bohom a oni mi budú ľuďom. A nebudú viacej učiť každý svojho blížneho a každý svojho brata hovoriac: Poznaj Pána! Lebo ma budú všetci znáť, od malého až do veľkého z nich. Lebo budem milostivý ich neprávosťiam a na ich hriechy a na ich bezzákonné skutky viac nespomeniem.“** (Žd 8,10-12).

Toto Pán vyjadril jedinečným Božím spôsobom. Vzátím kalicha, dobrorečením

a podávaním s príkazom: Pite z neho všetci. Len takto sa zvestuje smrť Pánova ako dar Božej milosti zvestovanej v Jeho evanjeliu.

Z jedného kalicha všetci, pretože:

1. Tento jeden kalich (a nie mnoho malých) je tá nová zmluva v mojej krvi,
2. všetci majú vierou účasť na jednej a tej istej zmluve v jeho krvi podľa jednej pravdy evanjelia (a nie každý na svojej).

Jeme tak, že si ulomíme kúsok z rozlomeného chleba a pijeme tak, že priložíme pery ku kalichu a upijeme z neho jeden hlt, lebo nejeme pre ukojenie hladu, ani nepijeme pre ukojenie smädu, ale preto, že veríme, že tak to ustanovil a prikázal Pán konať na svoju Pamiatku na svete, že takto zvestujeme smrť Pánovu až do kiahň nepríde. A vtedy i to naše smrteľné telo bude premenené vo vykúpené, bez hriechu a budeme všetci Telom Pánovým bez hriechu, na chválu slávy Jeho milosti. Jedením a pitím sme upomínaní na slová Pánove, že i naše telá sú zahrnuté do novej zmluvy, nie len náš duch a duša.

Pán koná súd v Božom dome Je nebezpečné zaviesť ľudské spôsoby do Božej Cirkvi

Každá neposlušnosť podlieha v Božom dome pod Boží súd. Apoštol Peter napomína: „**Ale podľa toho Svätého, ktorý vás povolal, aj sami buďte svätí v každom obcovaní. Pretože je napísané: Budte svätí, lebo ja som svätý!**“ (1Pt 1,15-16) „**Lebo je čas, aby sa začal súd od domu Božieho...**“ (1Pt 4,17). A potvrdením je zbor v Korinte, ktorý pre telesnosť, nedospelosť v Kristu poňal zvestovanie smrti Pánovej ako obyčajnú večeru. Apoštol Pavol opisal prejavy Pánovho súdu takto: „**Preto je medzi vami mnoho slabých a chorých a mnohí spia. Lebo keby sme sami seba rozsudzo-**

vali (pozn. ako Telo Pánovo) neboli by sme súdení. Ale súdení súc od Pána, káznení sme, aby sme neboli odsúdení so svetom“ (1K 11,30-32).

Každý zbor je zlatý svietnik, ktorý Pán čistí, aby vydával jasné svetlo svedectva o Ňom (Zj 2.-3. kapitola). Ak sa budeme schádzať ako veriaci v Korinte podľa svojich spôsobov ku Pamiatke Pánovej, ani to naše schádzanie sa nebude na lepšie, ale na horšie, k jedeniu a pitiu súdu pre neposlušnosť a zatemnenie toho jedinečného a nezmeniteľného Božieho určeného spôsobu zvestovania smrti Pánovej. Čakajme vtedy ten istý prejav Pánovho súdu, pretože On pozorne bdie nad tým, čo kto robí a pôsobí v Božom dome na svete. Pozoruje, napomína, zhovieva, karhá, koná Boží súd, aby sme neboli odsúdení so svetom, aby zjednal súlad medzi vôľou Božou na nebi a jej konaním v Jeho dome na zemi.

Nebudme pohoršením Pánovi

Myseľ tela myslí vždy len na veci tela. Myseľ Ducha na Božiu vôľu. Pán Ježiš povedal raz Petrovi, ktorý takto rozmýšľal o Jeho smrti: „**Idi za mnou satane; pohoršením si mi, lebo nemyslíš na Božie veci, ale na ľudské.**“ (Mt 16,23).

Pán myslel na náš život, keď ustanovil spôsob zvestovania svojej smrti. Čaká veľa, ak očakáva, že nebudeme myslieť pri Jeho Pamiatke na ľudské ale na Božie veci? Na čo myslíš, brat, sestra, keď Ti podávajú rozlomený chlieb? A na čo, keď berieš kalich? Na veci tela? Vezme, že keď pri Jeho Pamiatke myslíme na ľudské veci, aj my sme vtedy pohoršením Pánovi a je to satan, ktorý smeruje našu myseľ na veci tela. A sme pohoršením aj jednému z najmenších, veriacich v Neho, ktorý ani nevie povedať, čo mu vadí na takých zmenách v spôsoboch slávenia smrti Pánovej, ale cíti pri tom v sebe zármutok, lebo vníma, že to tak nemá byť, lebo chce konať všetko tak, ako je napísané.

To číňte na moju pamiatku

Odkazom ukazovacieho zámena **to** obracia Pán našu myseľ na to, čo vykonal ako prvý a zaviedol ako hlava Cirkvi a chce a prikazuje nám konať ako dokonalú Božiu vôľu. Jediný spôsob, ktorý bude na Jeho pamiatku koľkokrát sa bude konať.

To číňte na moju pamiatku je to, čo učinil Pán medzi svojimi učeníkmi po večeri, predtým než trpel. Ten dobrý skutok Bohom vopred pripravený, ukázaný a prikázaný Pánom v Božej Cirkvi konať na Jeho pamiatku a zvestovanie smrti Pánovej až dokiaľ nepríde.

Len to a len tak sa zvestuje smrť Pánova. Len to a len tak je to na Jeho pamiatku. **Každá zmena, každá úprava zavedená a konaná ľuďmi do Bohom ukázaného spôsobu, nie je na Jeho pamiatku, ale na pamiatku nevernosti a neposlušnosti a podlieha Božiemu súdu, pretože v Božom dome sa koná len to a len tak, ako určil Boh.**

Konať inak je neposlušnosť Pánovmu príkazu: **To číňte** na moju pamiatku. Schádzať sa k upravenej Pánovej vôli je schádzať sa k neposlušnosti, schádzať sa na horšie. Jesť chlieb a piť kalich s úpravami vyhovujúcimi telesnej mysli je schádzanie sa na horšie, k Pánovmu káznenu.

Na otázku: A prečo len tak a nie aj inak, keď sú také okolnosti, je len jedna odpoveď: Pretože je napísané: **To číňte na moju pamiatku.**

Ján Siracký

Cestou životom, 20. 3. 1971

STRATENÝ ČAS

„A nahradím vám roky, ktoré požrala kobylka.“ (Jl 2,25)

Božie hodiny zaznamenávajú iba ten čas, ktorý strávime v Božej službe. Čas, ktorý strávime mimo konania Jeho vôle, je stra-

tený čas. Ak žijeme mimo Božej vôle, tak sú naše časy stratené ako voda v rieči.

O Abrahámovi čítame, že z Úr Chaldejcov prišiel až do Bét-ela v Palestíne, kde postavil oltár Hospodinovi. Potom však prišla skúška viery, v ktorej Abrahám neobstál. V Palestíne nastal hlad a Abrahám bez toho, aby sa bol radil s Hospodinom, vzal svoju ženu, Lotu a všetko, čo mal a išiel dole do Egypta. Keď tam prišiel, nepostavil tam Bohu oltár. Čas takto strávený nebol zaznamenaný na Božích hodinách. Bol stratený. K tomu hriech nikdy neprichádza sám. Tak to bolo aj s Abrahámovým odchodom do Egypta. Nielen, že nemal postavený oltár, ale čoskoro sa dopustil aj klamu o svojej žene. Tam si pojal i Hagar, ktorá sa mu stala zdrojom nepokoja v dome. Takto, hľa, čas prežitý v Egypte, bol strateným časom.

Nuž, drahí bratia a sestry, nezabúdajme na to. Bez Pánovho rozkazu neopúšťajme svoje miesto, na ktoré nás postavil.

Anonym

Ze slov pravdy a lásky,
ročník I., júl 1912, číslo 7

ROBÍŠ NIEČO PRE NEVERIACICH?

„Znajúc tedy bázeň Pánovu presvedčame ľudí a Bohu sme zjavní. Ale na dejem sa, že sme i vo vašich svedomiach zjavní“ (2K 5,11).

Kto túži zo srdca po Pánovom príchode, ten nemôže zostať nečinný v duchovnej službe, ktorú koná Pán na svete.

Predovšetkým bude v modlitbách pamätať na neveriacich, ktorým hovorí slová spasenia a túžiť po ich obrátení. Ako by mohlo byť srdce šťastné v láske svojho Spasiteľa a zároveň ľahostajné k ľuďom, ktorí idú po širokej ceste do zahynutia? Áno, srdce, ktoré volá: „*Príď, Pane Ježišu,*“ volá tiež neveriacim: „*Zmierte sa*

s *Bohom*.“ Kresťan, ktorého srdce nehorí láskou k strateným ľuďom, ktorí nevidia kam smerujú, a neusiluje sa ich vytrhnúť zo záhuby, taký kresťan určite nečaká Pána.

Nič nás viac nerozhorí k hlásaniu evanjelia, ako očakávanie opätovného Pánovho príchodu. Kto miluje Jeho slávny príchod, bude tiež ľudí prosiť, vystrihať a nabádať, aby sa obrátili ku Kristovi, kým nie je neskoro. My vieme, aký hrozný súd ich stihne.

Vidíme veci a ľudí okolo seba vo svetle skorého príchodu svojho Pána?

Michael BROWNE

ŽIVÁ OBEŤ

(Prepis nahrávky kázne pred modlitebným zhromaždením v Bratislave na Tehelnej 22 – 19. 9. 2008)

Je pre mňa potešením, že môžem byť dnes večer s Vami tu v Bratislave. Prinášam Vám pozdrav z môjho domáceho zboru v meste Bath v Anglicku.

Dnes večer sa budeme zaoberať *12. kapitolou listu Rimanom*. Je v nej veľmi dôležité a základné vyhlásenie Božieho slova. Je pokračovaním myšlienok, ktoré sa začínajú už v *8. kapitole*. Preto si musíme najskôr prečítať koniec *8. kapitoly*, a hneď potom prejdeme do *12. kapitoly 9., 10. a 11. kapitola* tvorí vsuvku, ktorá sa zaoberá Izraelom, jeho minulosťou, súčasnosťou a budúcnosťou. Teraz teda prejdeme k myšlienkam apoštola Pavla z konca *8. kapitoly*. „**Prosím vás tedy, bratia, pre rôzne milosrdenstvo Božie, žeby ste ta dali svoje telá v živú obeť svätú a ľúbu Bohu, rozumnú to vašu svätoslužbu. A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale sa premeňte obnovením svojej mysli, aby ste skúšali, čo je vôľa Božia, to, čo je dobré, ľúbe a dokonalé!**“ (R 12,1-2).

Na tomto mieste si čítame o posvätení. Posvätenie je starozákonným koncep-

tom. Je to slovo používané predovšetkým v kňazskom prostredí, keď bola Bohu prinášaná obeť. Doslovne znamená „*naplniť ruky*.“ Takže tu máme kňaza alebo levitu alebo toho, ktorý sa chce Bohu klaňať, ktorí prišli, aby sa poklonili Bohu. Oni neprišli s prázdnyimi rukami. Ich ruky sú plné. Majú posvätené ruky. Ich ruky sú naplnené kadivom, alebo plecom či prsiami obete. Takže toto je pravda o posvätení.

Teraz sa budeme zaoberať slovami: „**Prosím vás tedy, bratia, pre rôzne milosrdenstvo Božie, žeby ste ta dali svoje telá**“. Posvätenie sa teda týka vydania môjho tela. Po posvätení nasleduje oddelenie. „**Nepripodobňujte sa tomuto svetu**“ my sme iní, nenasledujeme tento svet, sme oddeleným ľuďom. Boh oddelil Izraelský národ od všetkých ostatných národov, aby to bol Jeho svätý národ. Apoštol Pavol píše, že Boh chce, aby sme aj my boli oddelení. Medzi Božím dieťaťom a dieťaťom pekla musí byť jasne viditeľný rozdiel. „**Nepripodobňujte sa tomuto svetu**“. Nech váš život nie je znečistený záležitosťami a charakterom tohto sveta. Následne prichádzame k myšlienke premenenia, obnovenia. „**Ale sa premeňte obnovením svojej mysli**“. Pán Ježiš sa premenil na vrchu premenenia. Na týchto dvoch miestach sú použité rovnaké slová. Ukážte, že ste iní. Buďte iní, premenení, obnovením svojej mysle. Nech je vaša myseľ iná, ako zmýšľanie sveta. Potom nasleduje myšlienka dokázania sa. Premeňte sa obnovením svojej mysle, aby ste svojím životom mohli dokázať a zjaviť, aká je dobrá a dokonalá Božia vôľa.

Teraz sa budeme zaoberať rozobraním a aplikáciou týchto nádherných myšlienok z Božieho slova. V troch rôznych veršoch *Pavlovej epištoly Rimanom* sa používa toto slovo „**prosím vás tedy bratia, pre...**“. Rovnaká gramatická forma sa nachádza na troch rôznych miestach tohto listu. Tieto tri miesta sú charakteristické pre list Rimanom. Je to najskôr

1. verš 5. kapitoly „**Ospravedlnení súc tedy z viery máme pokoj blížiti sa k Bohu...**“ V angličtine je doslovne uvedené „**pre to ospravedlnenie**“, resp „**kvôli ospravedlneniu**.“ Rovnaká štruktúra je použitá aj v 1. verši 8. kapitoly: „**A tak teraz už nieto nijakého odsúdenia...**“, ktorý sa zaoberá posvätením. A práve prečítaný verš z 12. kapitoly sa zaoberá posvätením (pozn. dva rôzne anglické výrazy sú preložené jedným slovenským – možno by bolo lepšie preložiť toto slovo ako oddelenie). To je Božský poriadok. To je skutočný poriadok (postup, poradie) spasenia. Ospravedlnenie nasledované posvätením. Môj svätý život musí dokazovať zmenu, ktorá sa odohrala v mojom duchu. To sú dve nerozlučne spojené (komplementárne) veci – od spasenia k posväteniu – to tvrdím s plnou vážnosťou. Spasenie sa musí dokázať posvätením. Pavol píše: „**Prosím vás tedy, bratia, pre rôzne milosrdenstvo Božie,**“ a apeluje na niečo, čo už sme v minulosti zažili. V predchádzajúcich kapitolách spomína rôzne milosrdenstvá. Píše: Viete niečo o Božích milosrdenstvách? Okúsili ste Božiu milosť, súcitiť a lásku? Boli ste naozaj ospravedlnení? Viete, že sú Vám odpustené hriechy? Poznali ste nesmierne cenu vášho vykúpenia? Že sa samotný Kristus celkom vydal za Teba na smrť? A že Ťa Boh miluje večnou láskou? A tak, ako je to napísané na konci 8. kapitoly, že nás nič nemôže odlúčiť od „**lásky Božej, ktorá je v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.**“ Akonáhle pokračujeme v týchto myšlienkach prichádzame k tomu, že sme viac, ako víťazi v tom, ktorý nás miluje. Kto nás oddelí od Kristovej lásky? Boh nás ospravedlnil. Božia láska nás ochraňuje a udržiava naveky. Pri pohľade na to všetko a vo svetle tej lásky Vás teda prosím, pre túto príčinu, ktorú som už spomenul a pre to všetko, čo už viete, Vás prosím, aby ste vydali svoje telá ako príjemnú obeť. A tak si môžeme položiť otázku: urobili ste to? Urobili ste to, mladé

sestry? A čo vy mladí bratia? Čo tým myslím? Vydali ste svoje telá aby boli Bohu ľúbou obeťou? Vždy som prekvapený veľkým počtom veriacich, ktorí to nikdy neurobili. V ich životoch nikdy neprišlo k tej chvíli, kedy by sa pred Bohom v pokore sklonili a povedali: „Ó Bože, pre to všetko, čo si pre mňa vykonal, vydávam Ti svoje telo“. Možno poviete: „My sme len obyčajní ľudia. My nie sme veľkí misionári. Nebudeme hlásať evanjelium po celom svete.“ Prečítajte si však znova tieto slová. Je tam napísané: „**Prosím teda vás, ktorí budete veľkými evanjelistami, a ohromnými misionármi, aby ste dali svoje telá?**“ Apoštol Pavol nespomína žiadnu „kvalifikáciu“. Píše iba: „**Prosím vás tedy, bratia.**“ Oslovuje tých, ktorí sú prostredníctvom Pána Ježiša Krista v živom rodinnom vzťahu s Bohom. Urobil si to? Prečo nie? Či to nie je neposlušnosť? Celkom iste je to neposlušnosť.

Musím Vám povedať svoju osobnú skúsenosť. Keď som bol spasený, nevedel som nič o Biblii. Jediné, čo som vedel, bolo, že som hriešnikom. A počul som zvesť o kríži. To bolo všetko. Nič viac som nevedel. Bibliu som nikdy nečítal. Keď som bol obvinený z hriechu, dostal som Nový Zákon a čítal som *Jánovo evanjelium*. To bolo všetko. Nikdy som nečítal *list Rimanom* ani *1. knihu Mojžišovu*. Podobne ani *Žalmy*. Čítal som len *Jánovo evanjelium*. A čítal som ho stále dookola, znova a znova. Zapamätal som si z neho len dve slová – večný život. Dňom i nocou som po ňom túžil. A dostal som ho. Skrze vieru v Pána Ježiša Krista. V Malajzii, kde som v pralese bojoval, som neskôr stretol misionára. Ten mi povedal: „*Michael, tu si klakni*“. Ja som to urobil. Potom pokračoval: „*Ak vyznáš svojimi ústami Pána Ježiša Krista a uveríš vo svojom srdci, že Ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený*“. Uveril som, vyznal som a bol som spasený. Ale nevedel som nič o Biblii a začal som ju čítať. Čítal som ju od *1. knihy Mojžišovej 1. kapitoly, 1. verša až po koniec*.

Prečítal som ju za menej ako 3 mesiace. Dá sa prečítať aj za 1 mesiac ak ju čítate naozaj vytrvalo každý deň. Vy, mladí ľudia, Vám by to tiež netrvalo veľmi dlho. Tak som čítal aj ja a prišiel som k Novému Zákonu. Prečítal som si *evanjeliá Matúša, Marka, Lukáša a Jána*, pokračoval som *Skutkami sv. apoštolov* a prišiel som k *epištrole Rimanom*. A keď som prišiel ku *12. kapitole*, a čítal slová: **„Prosím vás tedy, bratia, pre rôzne milosrdenstvo Božie, žeby ste ta dali svoje telá v živú obeť“**, pomyslel som si, aké je to nádherné. Boh chce, aby som mu vydal svoje telo. Nebol som teológom. Nebol som ani kazateľom. Bol som absolútnou nulou. Ničím. Len hriešnikom spaseným z milosti. On chce moje telo. A dostane ho. Ihneď som si klakol a povedal: *„Pane, nerozumiem tomu, ale chcem ti vydať svoje telo. Chcem, aby sa moje telo stalo pre Teba tou živou obeťou.“* Urobil som to. Boh vie, že som to urobil. A ja to viem tiež. Čo sa stalo potom? Nič. Vôbec nič. Čo som cítil? Nič. Takže čo sa stalo? Vyjadril som Bohu svoje rozhodnutie, súhlas s Jeho slovom. Boh vie, že som to urobil. Aj ja viem, že som to urobil. A odvtedy som to urobil ešte mnoho krát. Neprestajne vydávam svoje telo Pánovi. A toto potrebujeme všetci, to potrebuješ aj Ty. Často však zlyháme, sme zahanbení, nedokážeme premôcť hriech, ktorý v nás prebýva. Máme problémy s naším jazykom, máme problémy s našimi vzťahmi. Musíme vydať naše telá. Aký to prinesie výsledok? Čo sa stane, ak budú naše zhromaždenia naplnené bratmi a sestrami, ktorí vydali svoje telá, aby boli Bohu živou obeťou? Aká zmena sa stane? Dovoľte mi položiť otázku: Urobil si to aj Ty? Urobíš to? Nie kvôli mne, ale preto, že nás o to žiada Božie slovo. Možno si poviete: *„Mám už viac, ako 65 rokov“*. No dobre, tak máš 65 rokov. Máš telo? Áno, pravdaže. Boh chce Tvoje telo. Všetko, čo robíme, konáme prostredníctvom tela. Bez svojho tela nemôžete robiť nič. Navo-

nok sa prejavujeme prostredníctvom nášho tela. Stále máte aktívne, živé telo. Preto vydajte svoje telá, aby boli pre Boha živou obeťou. Naše telá nám v žiadnom prípade nepatria. Boh sformoval naše telá v živote našej matky. On vytvoril naše kosti. On nám dal celú našu DNA od našich rodičov. On nám dal našu osobnosť (individualitu). On nám dal to telo. A potom... potom ho vykúpil. Toto píše Pavol v *1. ep. Korint'anom 6. kapitole, 19. verši*: **„Alebo či neviete, že vaše telo je chrámom Svätého Ducha, ktorý je vo vás,“** Vy, veriaci, ktorí ste dnes večer v zhromaždení v Bratislave, viete, že ste chrámom Svätého Ducha, ktorý je vo vás, ktorého máte od Boha? Už nie ste sami svoji. Myslíte si, že patríte sami sebe? Myslíte si, že si so svojím telom môžete robiť čo chcete? Nemôžete! Stali ste sa vlastníctvom niekoho iného! Boli ste kúpení za veľkú cenu. Preto **„tedy oslavujte Boha svojím telom a svojím duchom, čo je oboje Božie“** (1Ko 6,19-20). Tak sa telo môže stať prostriedkom, pomocou ktorého bude Bohu prinesená sláva.

Ale je tu ešte jedna vec, ktorá sa týka tela. Ak sa pozrieme do *2. listu Korint'anom, 4. kapitoly, 16. verša*, apoštol Pavol nám tam napísal ešte niečo ďalšie o našom tele. **„Preto neustávame, ale jestli sa aj náš vonkajší človek ruší, vnútorný sa obnovuje deň čo deň.“** Takže máme človeka vnútorného a vonkajšieho. Ten vonkajší je naše telo. Tento sa ruší. Poznávate to vďaka starnutiu. Vaše tmavé vlasy sa zmenia na sivé. Rôzne nemoci útočia na vaše telo. Kedysi som bol pohyblivejší, mohol som cvičiť... bez problémov. Teraz je pre mňa problémom vstať z postele. Vonkajší človek sa ruší, speje k zániku. To znamená, že nebudete môcť naveky používať svoje telo k službe Bohu. Lebo starneme čoraz viac. Vonkajší človek sa ruší. Čo to znamená? Vydajte svoje telá teraz! Aby ste využili čo najviac času na oslavu Boha. Vy, mladí ľudia, máte možnosť využiť celý čas svojho

života k službe, ak Pán nepríde. Aj v tom prípade platí rovnaká logika. Nezostáva vám už veľa času. Vydajte svoje telá už v čase svojej mladosti, aby boli Bohu živou obeťou. Boli ste vykúpení, vaše telá sa rušia, vydajte ich teda, aby boli živou obeťou. Živou obeťou. V Starom Zákone nič také nenájdeme. V Starom Zákone prinášali Bohu obeť, ktoré tvoril býček, kozol alebo baránok. Priniesli ich pred oltár a tam zabili. Museli ich zabiť, pretože ich krv musela byť vyliatá. Následne boli rozdelené na kusy a položené na oltár. Izraelské oltáre boli naplnené obetami z mŕtvych zvierat. Na koniec prišla konečná obeť – obeť Pána Ježiša Krista. On bol položený na oltár – kríž. To je posledná mŕtva obeť. On položil svoj život, vylial svoju krv. On priniesol obeť raz a navždy. Táto obeť vyčistila Boží oltár od všetkých mŕtvych obetí. Teraz sa vyhľadávajú živé obeť. Ste živí? Máte telo? Ste pripravení stať sa živou obeťou? Prečo nie? Boh chce, aby ste to urobili. Apoštol Pavol píše: **„Prosím vás tedy, bratia, pre rôzne milosrdenstvo Božie“** urobte to! Možno ste na to nikdy nemysleli. Možno, že ste už o tom niekde čítali, ale nič Vám to nehovorilo. To je ten problém. Čítame si Bibliu veľmi rýchlo, a potom nerozmyšľame nad tým, čo sme si prečítali. Hovoríme si: **„Prečítajme si každý deň jednu kapitolu“**. A o tri dni neskôr si už nepamätáme, čo sme čítali. Čítajme si text viackrát. Čítajme si hoci jediný verš v tichosti pred tvárou Božou.

Možno si povieť: **„A príjme ma Boh? Nie som veľmi dobrým kresťanom.“** Často vnímam, že som slabým kresťanom. Príjme ma Boh? Bez ohľadu na to, čo hovorí bratia? Príjme Vás Boh? V ev. *Matúša 14,15* je spomenuté veľké množstvo ľudí. Je ich najmenej 5000. Pán Ježiš hovorí svojim učeníkom: **„Nie je im treba odísť, dajte im vy jesť. A oni mu povedali: Nemáme tu iba päť chlebov a dve ryby.“** Andrejovi sa to zdalo byť veľmi málo a povedal: **„Je tu jeden chlapček,**

ktorý má päť jačmenných chlebov a dve ryby, ale čože je to pre toľkých!“ (*J 6,9*). **„A on im povedal: Doneste mi ich sem!“** (*Mt 14,18*). Čo sa stalo potom? To, čo učeníci zavrhlí, vzal Pán Ježiš. Päť chlebov a dve ryby. To, čo oni odvrhli, použil na nasýtenie toho veľkého zástupu. Podobne sa cítime aj my. Sme ako päť chlebov a dve ryby. Nie sme ničím. To je úplne v poriadku. Pretože to je to, čo Pán Ježiš používa. Vezme si to, čo nie je ničím a rozmnoží to tak, aby uspokojil potreby veľkého množstva. Vydajte svoje telá, ako živú obeť, svätú. Vy ste svätí. Krv Krista Vás posvätila. Je prijateľná Bohu. Ten výraz **„ľúbu“** znamená, že v nej má Boh záľubu vtedy, keď mu vydávate svoje telá. Neskôr Pavol píše nezvyčajnú vec: **„rozumnú to vašu svätoslužbu.“** Slovo **„rozumnú“** (logikos) podčiarkuje, že je to logické urobiť. Čo iné by sa dalo urobiť, keď myslíme na to, čo všetko Boh pre nás urobil? Toto je začiatok veľmi dôležitej časti Božieho Slova. Nemáme viac času zaoberať sa týmto predmetom ďalej, ale vezmite si to k srdcu, prijmite to ako Božie Slovo. Toto je Božia vôľa s Vami, Božia túžba s každým vykúpeným človekom. **„Prosím vás tedy, bratia, pre rôzne milosrdenstvo Božie, žeby ste dali svoje telá v živú obeť svätú a ľúbu Bohu, rozumnú to vašu svätoslužbu!“** Nech Boh požehná svoje slovo! Amen.

Ján Oboril st.

Cestou životem, 7. 1. 1971

BOŽIA CESTA S JOZEFOM

„Ale Hospodín bol s Jozefom a bol mužom, ktorému sa všetko darilo.“ (*1M 39,2*)

Jozef, nenávidený svojimi bratmi, predaný za 20 strieborných, stáva sa otrokom Putifara v Egypte, hoci neurobil nič zlé.

Čo robiť, keď sa nám deje niečo podobné? Aký to má zmysel? Všimnime si Jozefa. On tiež, ako aj my, takej Božej ceste nerozumel, ale veril v Božiu prítomnosť. To je to, čo nemáme nikdy stratiť. Nech sa deje čokoľvek, len nech si zachováme obecenstvo s Pánom.

Nech si aj v nenávisti u bratov, ale Bohu milý, vzdialený od otca, ale v náručí Hospodina, predaný a nedocenený, ale drahý Bohu, veď dal za teba svojho Syna, sluha, ale u Pána slobodný od hriechu. O jedno stojme za každú cenu – aby bol Pán s nami. Nezapríčiť Mu zármutok, pre ktorý by sa musel od nás vzdialiť. Nenariekajme nad trnistou cestou, ale nad tým, keď si narušíme obecenstvo s Pánom. Nedbajme na ohnivú pec, ale na to, aby sme sa Jemu klaňali nepoškvrnení, na to, aby sme nenarušili spojenie s Pánom! Keď o to budeme stáť, bude nám toto obecenstvo zachované. A čo sa nám môže stať, keď On bude s nami? Nie je hlavné v živote to, cez čo prechádzame, ale to, či je vtedy s nami Pán.

Ján Siracký

Cestou životem, 30. 3. 1971

CHUDOBNÍ DUCHOM

„Blahoslavení chudobní duchom, lebo ich je nebeské kráľovstvo.“ (Mt 5,3)

Chudobný duchom znamená byť prostý pýchy a namyslenosti. Je to vedomie, že nie som ničím pred Bohom. Je to poznanie, že nie je ničím to, čo môžem vytvoriť alebo sám zo seba vykonať. Je to ustavičné uvedomovanie si pred Bohom svojej malosti, bezcennosti, bezvýznamnosti. To je byť chudobný duchom.

Opravdivý kresťan si nezakladá na svojom prirodzenom pôvode, na svojej rodine, na svojom prirodzenom temperamente. Nezakladá si na svojom postavení v živote, ani na bohatstve. Nezakladá si na svojom vzdelaní, ktoré nadobudol. To-

to všetko mal Pavol a čo o tom povedal? **„Ale aj pokladám všetko za stratu, pre zvrchovanosť známosti Krista Ježiša“ (F 3,8)**. Nezakladá si tiež ani na svojej osobnosti a inteligencii. Nechváli sa svojimi schopnosťami. Slovom, ani v najmenšom si nezakladá na živote, ktorý žil pred svojím obrátením. Hľadá len na Pána a Jeho milosť. V tom sa prejavuje tento chudobný duch. V Izaiášovi, keď videl slávu v chráme, v Jánovi na ostrove Patmos, keď videl Pánovu slávu. Áno, len v Božej prítomnosti sa vypestuje tento chudobný duch.

Anonym

Cestou životem, 26. 12. 1962

DRAHOCENNÁ KROTkosŤ A TICHosŤ DUCHA

„Tak podobne ženy podriaďujúc sa vlastným mužom, aby jestli aj niektorí neveria slovu, boli získaní pobožným obcovaním žien bezo slova, vidiac vaše mravočisté obcovanie, ktorých ozdobou nech nie je vonkajšia ozdoba, ktorá záleží v zápletoch vlasov, vo vešaní na seba zlata alebo v obliekaní sa do nádherného rúcha, ale skrytý srdca človek v neporušiteľnom krotkosti a tichosti ducha, čo je drahocenné pred Bohom“ (1Pt 3,1-4).

Krotkosť a tichosť sú drahé Bohu. Iba nimi môžeme žiť verne, spravodlivo, pravdivo a vo svätosti pred Bohom. Kráľ Ezechiáš mal tieto vlastnosti a preto robil to, čo je dobré, spravodlivé a pravdivé pred Hospodinom celým srdcom (2Pa 31,20-21).

V škole nášho Majstra sa učíme denne od Neho **„...učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom a nájdete odpočinutie svojím duším.“ (Mt 11, 29)**. Koľkokrát nemáme Jeho pokoj a Jeho

radosť v srdci, pretože nám chýba krotkosť a tichosť Pána Ježiša. Ráno sa modlíme, prosíme o pokoj a požehnanie a o chvíľu je v nás búrka, ktorou nám satan zničí celý deň. Okradol nás a olúpil o to, čo je drahocenné pred Bohom. Búrka okolo nás môže a má byť. Tá odkrýva drahocenného Kristovho Ducha v nás.

Po obrátení nastala v manželskom živote jednej sestry poriadna víchrica. Manžel ju ponižoval pre jej vieru a neskôr i fyzicky týral tak dlho, až si svoju tichú a krotkú služobnicu vzal Pán ku sebe. Až po jej smrti sa mu otvorili oči o aký poklad prišiel, akého anjela mal v dome. V srdci ju tisíckrát prosil o odpustenie pre výčitky svedomia. Jej krotkosť a tichosť ho napokon zlomili a volal k Bohu o odpustenie. Zanedlho potom počul evanjelium a aj on prijal Pána Ježiša.

Uplatnime aj my tichú krotkosť ducha nášho Pána Ježiša Krista pre záchranu svojich duší zo zlosti a pre svedectvo neveriacim v Neho. Ozdobujme sa každý deň krotkosťou a tichosťou, to je drahocenné pred Bohom. *(upravené)*

Ján Siracký

Cestou životem, 2. 2. 1971

BOŽÍ PLÁN

„Od Hospodina sú stavané kroky muža, a jeho cesta sa mu ľúbi.“ (Ž 37,23)

V živote každého človeka jestvuje Boží plán. Povinnosťou človeka je poznať tento plán, potom sa podľa plánu dať Bohu viesť krok za krokom. Požehnaný je život, ktorý splynie s Božím plánom. Biblia nám umožní poznať ten plán a podľa neho opatrne a stále chodiť.

Pozrime sa na Izrael, ktorý viedol Boh 40 rokov po púšti. Sýtil ich a niesol ich ako na krídlach po celý čas. Znášal ich reptanie a čakal, aby to poznali, oľutovali a prestali to konať. Vo svojej trpezlivosti zniesol aj ich vzburu. Chránil ich, hoci Ho

po celý čas zarmucovali. Ich vzťah k Bohu bol napokon ozaj hodný len odsúdenia. Dopadlo to s nimi tak preto, že nepoznali Boží plán s nimi, ani sa nesnažili ho poznať a podriaďovať sa mu. Ako celkom inak mohla dopadnúť ich cesta, keby neboli blúdili srdcom a keby boli poznali Jeho cesty. Celé to pokolenie, ktoré vyšlo z Egypta, mohlo vojsť do zaslúbenej zeme.

Nuž tak dbajme, aby naše kroky boli Bohom upravované, potom sa i naša cesta bude Bohu ľúbiť. Len tak uskutoční s nami svoj plán.

Ján Siracký

Cestou životem, 8. 2. 1971

ODDAJME SA PÁNOVI

„Vodil ich v bezpečnosti, a nestrachovali sa.“ (Ž 78,53)

Oddajme Pánovi svoje dielo, svoje myšlienky, svoje plány aj samých seba. Našich milovaných aj naše všetko, priamo do Jeho rúk. Presvedčíme sa, že nám nezostane nič, čo by nás znepokojovalo alebo trápilo. Všetko, čo je v Jeho rukách, je v bezpečí. Všetko je múdre a dokonale riešené. On aj nás povedie dobre a bezpečne až k cieľu našej cesty. I cez všetky ťažkosti nás dovedie do nášho nebeského domova. On činí všetko dobre a dokonale. Keď tomu veríme, ideme aj cez skúšky v plnej dôvere v Pána.

Krešťan prechádza aspoň cez tri druhy skúšok. Prvé vidí ako celkom horké, tak ako videla Naomi svoje skúšky v Moábskej zemi. Druhé, ako hľadel na veci Job, ktorý povedal: **„Či azda len dobré budeme brať od Boha?“ (Jb 2,10)**. To je miešané dobré so zlým. Konečne sa môže povzniesť s Pavlom a povedať: **„Vo všetkých týchto veciach sme viac ako víťazi, skrze toho, ktorý nás zamiloval.“** Toto je ten najlepší spôsob, počítať za zisk, aj keď prechádzame cez skúšky.

Pavol videl, že všetko, cez čo prechádzal, bola len Božia múdrosť a milosť. Preto mohol všetko počítať za radosť. Takému kresťanovi sa aj plač obráti v spev a noc v deň, ktorý bude trvať na veky.

Nuž verme Pánovi, že On i nás povedie bezpečne a nestrachujme sa.

Daniel Mojžiš

TRAGÉDIA, VIERA A TRIUMF – KNIHA JOB

„Bol nejaký muž v zemi Úc, ktorému bolo meno Job. Bol to muž bezúhonný, priamy a spravodlivý, ktorý sa bál Boha a chránil sa zlého. Narodilo sa mu sedem synov a tri dcéry. A mal dobytko... a služobníctva veľmi mnoho. A ten muž bol väčší od všetkých synov východu. A jeho synovia chodievali a robievali hostiny po dome, každý na svoj deň. A posielali a povolávali aj svoje tri sestry, aby jedli a pili s nimi. A bývalo tak, že keď kolom obišli dni hostiny, posielal Job a posväcoval ich a vstávajúc skoro ráno obetoval zápalné obeti podľa počtu všetkých ich. Lebo Job hovorieval: Možno, že zhrešili moji synovia a zlorečili Bohu vo svojom srdci. Tak to robieval Job po všetky tie dni“ (Job 1,1-5).

Téma

V tomto článku sa zamyslíme nad knihou Job. V tejto knihe je viacej tém, životných múdrostí či ustálených slovných spojení, ktoré si ľudia osvojili, ale málokto vie, že pochádzajú z Biblie. Hoci Biblia nie je vedeckou knihou, zrovna v knihe Job je možné nájsť aj také skutočnosti, ktoré vedci objavili až oveľa neskôr, napríklad že vzduch má váhu (28,24-25), Zem sa nachádza vo voľnom priestore

(26,7), Zem je guľatá (26,10) a aj niečo o zemskom jadre (28,5).

Bežne ľudia spomínajú Joba ako symbol utrpenia. V súvislosti s tým si pripomeňme, že práve utrpenie či jeho znášanie je základnou témou knihy Job a aj tohto článku. Na dobu, v ktorej Job žil, kniha hovorí o novom pohľade na utrpenie, ktorý dovtedy známy nebol. Okrem tradičného chápania utrpenia ako odplaty za zlé Pán Boh v tejto knihe zjavuje, že utrpenie môže byť aj skúškou viery pre veriaceho, ktorého cieľom je: **„aby dokázanie sa vašej viery, o mnoho cennejšie nad zlato, ktoré hynie, ale sa ohňom skúša, bolo vám nájsť na chválu, na česť a na slávu pri zjavení Ježiša Krista“ (1Pt 1,7).** Hoci apoštol Peter napísal tieto slová o niekoľko tisícročí neskôr, vzťahovali sa už aj na Joba, ktorý toto poznanie ešte nemal a nemal ho ani nikto iný v jeho okolí počas jeho života.

Doba

Kniha Job je pravdepodobne najstaršia kniha Biblie. Jobov život zjavne pripomína život patriarchov, o ktorých hovorí 1. Mojžišova v kapitolách 12-50, respektíve aj skôr (11,10-32). Job bol bohatý podobne ako Abrahám, čo bolo v dobe patriarchov bežné. Nebol Izraelita ani pod zákonom, ktorý bol daný až cez Mojžiša, bol kňazom vo svojom dome. Napriek tomu môžeme vidieť, že Boh už vtedy jednal aj s národmi. Túto myšlienku môžeme neraz vidieť už v Starom zákone, napríklad pri Rut, Rachab, Ninive... Prvý verš hovorí o tom, že žil v zemi Úc. Neskôr vidíme, že na tomto území žili Edomiti: Vesel' sa a raduj, dcéra Edomova, ktorá bývaš v zemi Úc! (Plač 4,21).

Členenie

Job je kniha bohatá na kapitoly. V prvých dvoch môžeme vidieť udalosti v živote Joba a jeho rodiny. V tretej kapitole je nárek

boľavého, trpiaceho Joba. V *kapitolách 4-31* si čítame výpovede Jobových priateľov Elífaza Témanského, Bildada Šuchského a Cófara Naamatského. Prví dvaja menovaní hovoria trikrát, tretí iba dvakrát. Medzi slovami každého priateľa je Jobova reč. V *kapitolách 32-37* hovorí Elíhu, o ktorom nie je ani slovo v predchádzajúcich kapitolách. *Kapitoly 38-42,6* obsahujú rozhovor Boha s Jobom. V *posledných veršoch kapitoly 42 (v. 7-17)* vidíme Jobovo uzdravenie, návrat toho, o čo prišiel a Boží triumf.

Jobov vzťah k Bohu

Úvodné verše prvej kapitoly predstavujú Joba. Ukazujú na jeho vzťah k Bohu (v. 8), rodine (v. 4-5) i majetku (v. 3. kap. 29 a 31). Kniha začína výpoveďou, že Job sa bál Boha (v. 1,8). Oswald Chambers povedal, že keď sa bojíš Boha (v zmysle úcty, rešpektu), nemusíš sa ničoho báť. Ak sa ale Boha nebojíš, tak sa bojíš všetkého. Boh je totiž aj spravodlivý Sudca a ten, kto nespoznal svoju biedu, svoju bezbožnosť, kto sa cez pokánie a vieru v Pána Ježiša nenechal obliecť do Kristovej spravodlivosti, môže očakávať jedine Boží súd. Skúšky života, choroby a iné ťažkosti, napokon aj vedomie, že môže kedykoľvek zomrieť, ho neraz desia a nemá základ, na ktorý by sa postavil.

Pán Ježiš povedal takéto slová svojim priateľom: **„Ale vám, svojim priateľom, hovorím: Nebojte sa tých, ktorí zabíjajú telo a ktorí potom nemajú viacej čo urobiť. Ale... bojte sa toho, ktorý, keď zabije, má moc uvrhnúť do pekla...“** (L 12,4-5). Teda nemusia sa báť Satana a jeho služobníkov, ktorého si o chvíľu predstavíme aj v knihe Job, ale Boha a jeho súdu. Tento strach je iný, ako rešpekt, ktorý Božie deti voči nemu majú. Job nevedel, čo ho čaká, ale Boha sa bál a tak mohol ľahšie obstáť v skúške, ktorá na neho prišla. Jeho správny vzťah v prvom rade k Bohu bol dobrým východiskom do

bližiacich sa ťažkých dní. Blahoslavení sú tí, ktorí sa aj dnes, v časoch obáv, úzkosti a strachu môžu oprieť o Skalu ich spase-
nia, o Pána Ježiša.

Jobov vzťah k rodine

Vo *veršoch 4 a 5* vidíme Jobov vzťah k rodine. Z veršov vyplýva, že boli spolu radi a stretávali sa všetci. Otec Job bol do toho aktívne zapojený. Svoj duchovný záujem o rodinu prejavoval prinášaním zápalných obetí za nich. Aplikáciou tejto pravdy pre otcov ale i matky v súčasnosti sú modlitby rodičov za svoje deti.

Jobov vzťah k majetku

Napokon, vo *verši 3* máme opísaný Jobov majetok. O Jobovi je tam napísané, že bol najväčší z mužov východu. Neskôr *verš 21* ukazuje jeho vzťah k majetku, bohatstvu. Job vedel, že aj ten bol od Boha: **„...Hospodin dal...“** *Kapitoly 31 a 29* hovoria, že si na majetku nezakladal, ale delil sa s ním s inými: **„Lebo som vytrhoval biedneho, volajúceho o pomoc, i sirotu i toho, kto nemal pomocníka... a spôsobil som to, aby plesalo srdce vdovy... Býval som otcom chudobným...“** (29,12-16).

Satan

V knihe Job je ďalej predstavený Satan. Je ako vírus neviditeľný, ale nie je zamknutý, hoci raz aj to bude. Má prístup na miesta a k ľuďom. Je ale obmedzený. Nemôže ublížiť viac, ako mu to Boh dovolí. Keď si Joba vyžiadal od Hospodina, ten mu riekol: **„Hľa, všetko, čo má, je v tvojej ruke, len na neho nevystri svojej ruky“** (1,12), či: **„Hľa, je v tvojej ruke, len zachovaj jeho život!“** (2,6). Satan je klamár a vrah od počiatku. Na Jobovi nemohol nič zlého nájsť z pohľadu minulosti, tak sa bude snažiť, aby na ňom niečo našiel v budúcnosti, keď bude Job

prechádzať skúškami. Satan aj dnes chce hľadať zlé veci na Božích deťoch, aby mohol žalovať. Dobrou správou je, že ochranou pred ním je Boh. Bol s Jobom, hoci v knihe Job asi 36 kapitol mlčal. Keby prezradil Jobovi to, čo my vieme, čo bolo za oponou, test, ktorým Job prechádzal, by nemal zmysel. Aj my máme neviditeľného, aktívneho, suverénneho, silného Boha všemohúceho, ktorý sedí na tróne a Prímluvcu, Krista, ktorý sa u Otca prihovára za nás: Kto bude žalovať na vyvolených Božích? Boh je, ktorý ospravedľňuje. Kde kto odsúdi? Kristus Ježiš je, ktorý zomrel a viacej, ktorý aj vstal z mŕtvych, ktorý aj je po pravici Božej, ktorý sa aj prihovára za nás (R 8,33-34), „**A keby niekto zhrešil, máme prímluvcu u Otca, Ježiša Krista, spravodlivého**“ (1J 2,1). Pán Ježiš Kristus nemusí prinášať obeť tak, ako to robil Job. Jeho jedna obeť je jedinečná a dostatočná. Aj Job mal nielen túžbu, ale aj isté poznanie o svedkovi v nebi a o tom, že jeho Vykupiteľ žije: „**I teraz, hľa, na nebesiach je môj svedok a ten, kto dosvedčí za mňa, je na výsostiach**“ (16,19), „**Ale ja viem, že môj vykupiteľ žije a posledný sa postaví nad prachom**“ (19,25).

Skúšky Jobovej viery

V rámci testu, ktorým Job prechádzal stratil voly, oslice, drobné stádo, sluhov a napokon aj všetky svoje deti. Kým ešte jediný sluha, ktorý sa vždy zachránil hovoril, následne prišiel druhý a potom tretí sluha, ktorí oznamovali rad za radom samé zlé správy pre Joba.

V súvislosti so Satanovou taktikou si brat David Petterson všimol, ako interpretoval jediný sluha, ktorý sa zachránil, Jobovu druhú z troch za sebou idúcich strát: Oheň Boží padol z neba a roznietil sa na drobné stádo i na sluhov a strávil ich a utečúc zachránil som sa iba ja sám, aby som ti to oznámil (1,16b). Napriek tomu, že za tým bol Satan a nie Pán Boh, kto na

Joba vystrel svoju ruku, v tomto prípade to sluha oznámil tak, že to bol oheň Boží. Znelo to tak, akoby ten oheň vyšiel od Boha a nie od Satana.

Aj dnes neraz počúvame zlé správy, v ktorých ľudia obviňujú Boha. A pritom zlé veci prichádzajú od toho, ktorý je klamár a vrah od počiatku. Ďalšou pravdou je to, že za mnohé veci si človek môže sám.

Satan sa aj cez interpretáciu sluhu snažil urobiť to, aby Job prišiel o vzťah k Bohu. Nielen cez tohto sluhu, ale neskôr aj cez manželku, keď bol v druhom kole skúšok ranený na tele a vyzeral tak, že ho priatelia, ktorí ho prišli potešiť, nemohli rozpoznať. Vtedy mu poradila, aby zlorečil Bohu a potom zomrel (2,9). Ako Job nevidel za oponu, nevidíme dnes ani my. Pri rôznych chorobách, niekedy až úmrtiach, ľudských či prírodných katastrofách môžeme ale s určitosťou vedieť, že Boh nie je autorom zlého. Job nielenže nezlorečil, on sa Bohu poklonil (1,20). Majme vždy správny postoj a vzťah voči Bohu.

Sám uprostred najbližších

Lahšie sa znášajú skúšky, keď má človek okolo seba silnú podpornú skupinu. Neraz sme sa doma i v spoločných zhromaždeniach modlili za chorých a ich najbližších. Vnímali sme ich vďačnosť za to, že v utrpení, v ťažkej chorobe neboli sami. Potom sú tu takí, ktorí stratili svojich najbližších. Partnera, deti, súrodencov. Na ich povzbudenie bolo povedané či napísané nejedno slovo spoluúčasti. Job ale takúto možnosť nemal. Päť najbližších ľudí, ktorých dovtedy mal a ktorí mu ostali, prišlo za ním. Čoskoro si ich menovite pripomenieme. Napriek tomu bol sám. Neskôr o troch z nich Job povedal smutné slová: „**Tešitelia na trápenie ste vy všetci**“ (16,2). Kniha Job je pravdepodobne najstaršou knihou Biblie. Zdá sa, že nikomu pred ním sa nestalo to, čo jemu. Keď aj niekto pred ním alebo z jeho súčasníkov trpel, mohlo to byť kvôli hriechu, ale nie ako skúška, test.

Dnes, keď sa Boh zjavil inak ako ho poznali za dní Joba (vtedy to bolo len čiastočné zjavenie a poznanie Boha), môžeme povedať druhým, že s nimi súcitíme, lebo sme prežili niečo podobné. Vtedy bola situácia iná a tak sa Job mohol cítiť skutočne, že je sám. Napriek tomu mal nádej, že jeho Vykupiteľ žije (19,25). Aj Jobov či náš Vykupiteľ bol raz úplne sám, opustený aj Bohom pre naše hriechy, ktoré sám vyniesol na drevo. Obstál Pán Ježiš a obstál aj Job. My máme lepšie predpoklady pre zvládnutie skúšok života aké mal Job, tak ich využime!

Jobova manželka

Prvou najbližšou Jobovou osobou, ktorá ostala nažive a mohla mu byť pomocou a povzbudením v ťažkej životnej situácii, bola jeho manželka. Z pozostalých, žiaľ, hovorí najmenej a nie sú to vôbec povzbudzujúce a budujúce slová: A jeho žena mu riekla: Či sa ešte držíš svojej bezúhony? Zloreč Bohu a zomri! (Job 2,9)

Na začiatku Biblie si čítame, že Pán Boh stvoril mužovi ženu, aby mu bola pomocou. Okrem iného to znamená, aby mu dala dobrú radu v situácii, keď je rada potrebná. Brat David Petterson spomína 3 myšlienky v súvislosti s takouto radou. Prvou je, že muž má hľadať radu ženy, hlavne ak ide o vážne rozhodnutia. Takáto rada mu môže pomôcť vyvarovať sa chýb. Druhou myšlienkou je, že manželka má byť ochotná poradiť. Jasne povedať, čo si o veci myslí, lebo muž nevie čítať jej myšlienky. Napokon, má s ním hovoriť v milosti. Taký má byť aj jej/ič spôsob reči. Vzájomná láska a dôvera je dobrým základom pre takúto komunikáciu.

Napriek radám druhých, vrátane manželky, konečné rozhodnutie musí urobiť hlava, teda muž. Jeho žena mu poradila, aby zlorečil Bohu. On Mu ešte predtým dobrorečil (1,21). Neskôr jej radu označil za bláznivú. Urobil dobré závery napriek tomu, že podporu nenašiel ani pri najbližšej

osobe. Nenechajme sa nikým a ničím odvieť od bezúhonnosti a nedajme si zobrať vzťah s Pánom, ktorý nás stvoril i vykúpil.

Elifaz Témanský

Druhou osobou, ktorá sa snažila niečo skúšanému Jobovi poradiť, bol Elifaz Témanský, pravdepodobne najstarší a najskúsenejší z troch Jobových priateľov. Odvoláva sa na svoju skúsenosť s Bohom, na zjavenie, ktoré mal, keď počul Pánov hlas (2,12-21). Žiaľ, hoci v minulosti mal zjavenie, nebolo to aktuálne slovo, vhodné do Jobovej situácie. Nedá sa žiť z minulosti. Treba naše poznanie aplikovať do konkrétnych situácií a nie sa vždy držať paušálne len toho, čo sme dakedy videli či počuli. Kiežby sme mali živý vzťah s našim Pánom a prijímali vždy živé, čerstvé Slovo.

Aj dnes sa viacerí oháňajú videniami, zvláštnymi zjaveniami, v ktorých im vraj niečo Boh povedal a chcú tým osloviť druhých. Múdry človek nedáva na „zjavenia“ pre iných, ale si číta Božie slovo a to v prvom rade pre seba. Brat David Petterson radí: „Ak hovoríš niečo utrápenej duši, nechaj ju rozhodnúť, či je to slovo od Pána alebo od teba.“

Elifazova „teológia“ nebola správna. Obviňoval Joba z toho, že urobil, zasial nejaký hriech a preto teraz žne trápenie: „**Ako som vidal tých, ktorí orali neprávosť a siali trápenie, že to i žali**“ (4,8). Toto jeho poznanie vyvracia samotný Boh, ktorý o Jobovi dáva dobré svedectvo už v prvom verši knihy. To, že trápenie nemusí byť dôsledkom hriechu nachádzame aj neskôr neraz v Biblii na príklade ukameňovaného Štefana či sťatého Jakuba, ktorý netrpel a nezomrel preto, žeby urobili nejaký hriech, ale pre meno Pána Ježiša. Napokon, sám Pán Ježiš trpel a zomrel, hoci bol spravodlivý za nás nespravodlivých. Buďme aj my opatrní v unáhlených záveroch a nesprávnych aplikácií Božieho slova na životy iných.

Bildad Šuchský

Bildad sa odvoláva na tradíciu, na poznanie otcov: Lebo nože sa opýtaj drevného pokolenia a uváž, čo vyskúmali ich otcovia (8,8). Žiaľ ani tradícia bez Svätého Ducha a čerstvého obecnstva s Pánom Bohom nestačí, hoci k dobrej tradícii, nasledovaniu viery otcov, nás Božie slovo výslovne nabáda. Nie ale k takej tradícii, ktorá ide proti Písmu.

Okrem zakladania si na tradícii môžeme vidieť na Bildadovi priamosť. Bez dlhého rozmyšľania hovorí to, čo si myslí. Slová Jobových úst prirovnáva k vetru: **„Dokedy budeš hovoriť také veci a dokedy budú slová tvojich úst ako víchor?“** (8,2) Je pravdou, že ľudia v bolesti niekedy povedia aj to, čo sa nám ťažko počúva, je ale odvážne nazvať ich reči vetrom. Vo verši 4 priamo prehlasuje, že Jobove deti zomreli za svoje prestúpenia. Napokon, vyhlasuje súd aj nad Jobom a hovorí mu slová v zmysle toho, že aj jeho dni sú spočítané pre jeho hriechy: **„jeho lampa zhasne nad ním“** (18,5-6).

Bildadove nesprávne aplikovanie prijatých práv od predchodcov nám hovorí, že hoci nemáme pohŕdať dobrou tradíciou, prednosť má mať živý vzťah s našim Pánom. Inak naše rady urobia viac škody ako osohu. Zároveň sa môžeme učiť nehovoriť hneď to, čo si myslíme, robiť unáhlené závery a súdy voči našim blíznym. Niekedy namiesto unáhleného súdu treba prejavíť súcit a lásku aj voči tým, ktorých hriechy boli zjavné. Na druhej strane samotná „láska“ bez pravdy nikomu nepomôže a nikoho nezachráni.

Cófar Naamatský

Cófar, ďalší z Jobových priateľov, na rozdiel od prvých dvoch, nehovoril k nemu trikrát, ale len dva. Aj to bolo dost! Pravdepodobne bol najmladší a najmenej skúsený, preto hovoril ako posledný. Ťažko sa počúvajú poučenia a rady mamič-

kám od bezdetných sestier, od zbankrotovaného človeka rady ako investovať a od toho, čo nikdy netrpel, keď radí trpiacemu, čo by on robil na jeho mieste. Uvedomil som si, že ak niekto niečím ťažkým prechádza a nedáva to zmysel, možno to je preto, aby raz mohol/mohla poradiť tým, čo raz budú v podobnej situácii. Ako vyskúšaný človek bude môcť byť raz spoľahlivým nástrojom v ruke Božej.

Zdá sa, že Cofar nebol dobrý poslucháč. Napríklad Jobovi vyčítal to, čo vôbec nepovedal: A hovorí: **„Moja náuka je čistá a vraj som čistý, Bože, v tvojich očiach“** (Job 11,4). Aspoň si o tom nikde nečítame. Niektorí ľudia nepočúvajú a chcú hneď hovoriť. Mimochodom, ľudia v trápení nepotrebujú prednášky, unáhlené poučovania, ale v prvom rade niekoho, kto by si ich vypočul a skôr im prejavil súcit.

V ďalších veršoch kapitoly ho vidíme ako toho, ktorý Joba súdi a hovorí, že si zaslúži viac bolesti: **„lebo dvakrát toľko si zaslúžil vskutku“** (v. 5-6). Ale veď Job stratil 100% majetku, detí, manželku, je skoro mŕtvy, tak čo môže byť ešte horšie? Navyše, v ďalších veršoch Joba uráža slovami ničomný, hriechy, blázon, tvrdohlavý ako osol (11-12).

Pán Ježiš sa naučil poslušnosti z toho, čo trpel, preto nám rozumie a je našim súcitným Veľkňazom. Ak si myslíme, že nám nikto z ľudí nerozumie a nenájde si dostatok času na nás a naše problémy, vrátane chorôb, nepekne ku nám a o nás hovorí, Pán Ježiš nám rozumie. Vďaka Mu buď za to!

Elíhu

Okrem troch priateľov prišiel za Jobom aj muž menom Elíhu, ktorý bol z nich najmladší. Preto otvoril svoje ústa ako posledný. Hovorí iba raz, ale jeho reč je najdlhšia,

obsiahnutá až v siedmich za sebou idúcich kapitolách. Aj jeho reč nám má čo povedať.

V súvislosti s jeho nečakaným objavením sa a prejavom si najprv pripomeňme riziká, ktoré môžeme na prvý pohľad pri ňom vidieť. Hovoril veľa a hovoriť veľa často nebýva bez hriechu. Často menej skúsení hovoria viac ako starší a skúsenejší. Starší skôr zväžia čo povedať a čo si nechať pre seba. Aj z tohto si môžeme zobrať poučenie. Keď bolo treba, Pán Ježiš hovoril. Niekedy bol ale úplne ticho. Nech je vo veciach hovorenia i hnevu pre nás najlepším príkladom Pán Ježiš.

Viacerí biblisti i viacerí naši otcovia sa na Elíhu pozerajú ako na pozitívnu postavu, ktorý sa právom hneval na Jobových priateľov, lebo síce Joba odsudzovali, ale problém nevyriešili, odpoveď naň nenašli. Na Joba sa hneval, lebo viac ospravedlňoval svoju dušu ako Boha. Pripravoval cestu k tomu, aby mohol prehovoriť Boh. Podobne, ako sa v inej situácii nečakane objavil Melchisedech a pripravil srdce Abraháma na stretnutie s kráľom Sodomy. Pri úvahách nad tým, či bol Elíhu kladnou alebo zápornou postavou som si všimol, že na konci Boh povedal, že jeho hnev horí proti Jobovým trom priateľom, ktorí nehovorili o Bohu to, čo je pravé. Podobne ako Job, ani Elíhu sa medzi nimi nespomína.

Podľa brata Newella na rozdiel od Jobových priateľov Elíhu neobviňuje Joba za jeho minulé hriechy, ktoré vraj spáchal, ale za nedostatok úcty v súčasnom rozpoložení. Kým iní tvrdili, že Job trpel preto, lebo predtým zhrešil, zmyslom slov Elíhu je ukázať, že Jobovova neúctivosť je prejavom, výsledkom jeho utrpenia.

Povzbudzujúca lekcia od Jobových troch priateľov

Kým sa dostaneme k Božej reči, pripomeňme si, že napriek všetkému zlému traja Jobovi priatelia majú pre nás aj povzbudzujúcu lekciu. Aspoň na začiatku.

Prišli aj bez pozvania, keď počuli, že je v núdzi. Prišli s potešením a podporou, poľutovať ho a potešiť, čo presne potreboval, nezávisle od toho, v akej zlej situácii sa nachádzal. Prišli si ho vypočuť, čo presne potreboval a nie mu dať prednášku. Teda prišli, plakali, sedeli s ním a počúvali ho celý týždeň. Ale keď už začali hovoriť, zdalo sa, že neskončia. Hovorili dovtedy, kým neprehovoril Boh, ktorý po celý ten čas len mlčal.

Majme ucho otvorené pre Boží hlas aj keď sme sami a aj keď s nami hovoria druhí. Zvažujme, čo je Božie a čo je ľudské slovo. Keď je priestor k tomu, aby sme hovorili my, nespoliehajme sa na svoju skúsenosť, na tradíciu, nebuďme príliš múdri. Učme sa hovoriť vtedy, keď treba a to, čo treba a byť aj ticho.

Božia reč

Po mnohých kapitolách, kde je zapísaný dialóg medzi Jobovými priateľmi, ktorí svorne tvrdili, že je vinný a jeho odpovediach, kde hovorí o svojej nevine, začína hovoriť Boh. Hovorí z víchrice: „**Vtedy odpovedal Hospodín Jobovi z víchrice**“ (38,1).

Raz pri svojej obhajobe adresoval Job takéto slovo svojim nepriateľom: „**Hrôza ho zachváti ako voda, víchor ho ukradne v noci. Vychytí ho východný vietor a pôjde a urve ho ako víchrice z jeho miesta**“ (27,20-21). Ešte predtým povedal o Bohu: „**on, ktorý ma zdrtil víchrice a rozmnožil moje rany bez príčiny**“ (9,17). Pravdou bolo, že všetky Jobove deti zomreli vo víchrici: „**A hľa, prišiel veľký vietor spoza púšte a udrhel na štyri uhly domu, takže padol na mladých ľudí a zomreli...**“ (1,19). Teraz sa pri ňom a jeho priateľoch naplnila časť jeho slov v tom, že Boh prehovoril z víchrice. Je dôvod sa báť, že Boh prichádza, aby súdil. Pravdou je, že víchrice síce prišla, ale nie preto, aby ho zdrvila. Je v nej Boh. On je v búrkach života preto, aby z nich vytrhol, nie zdrtil. Robí to síce v sile

a autorite ale zároveň v milosti. Pamätajme na to, keď sa niekedy cítime tak, ako sa cítil Job.

Pán Boh začína konečne rozprávať. O čom bude jeho reč? Dajú sa očakávať slová typu: Mrzí ma, Job, čím si musel prejsť. Neboj sa, skúška tvojho života čoskoro skončí. Mal si totiž pravdu, netrpel si za svoj hriech, ale skúšal som ťa. Kým možno Job očakával vysvetlenie, jeho priatelia súd nad Jobom, o ktorom toľko hovorili. Pán Boh hovorí dosť, ale ani jedno a ani druhé v Jeho rečiach ne-nájdeme.

Pán Boh nehovorí nič o Jobovej skúške, nehovorí mu, že to čoskoro skončí, že nech ešte vydrží. Ani sa neospravedľňuje za to, že bol tak dlho ticho. Neocceňuje Jobove boje, nehovorí nič o strate jeho majetku i detí či o Jobovom trápení. Neodpovedá na Jobove otázky, a ten ich položil nemálo. Navyše, namiesto odpovedí na ne kladie On otázky na Joba: **„Nože prepáš svoje bedrá ako muž a budem sa ťa pýtať a ty mi oznám!“** (38,3) Mimochodom, je ich asi 77.

Hlavnou myšlienkou Božích slov je upriamiť pohľad Joba z vlastnej mizérie a biedy na Pána Boha a Jeho veľkosť. Keď trpíme, často sa orientujeme na seba. Pán Boh vie, čo nás vtedy môže zachrániť. Potrebujeme sa upriamiť na Neho a na Jeho moc. V takejto reakcii Božej vidíme, že je suverénny, všemohúci. Hovorí, kedy chce, komu chce a ako často chce. V konečnom dôsledku pre naše dobro je to, čo hovorí a aj to, čo nehovorí. Jeho myšlienky a cesty sú iné ako naše a je možné, že ľudstvo, vrátane Joba, by mu neporozumelo, aj keby odpovedal. V takomto zmysle komunikuje s Jobom a takúto pomoc čakajme aj my, keď sa začneme príliš zaoberať sebou.

Okrem toho, keby Jobovi vysvetlil, čo sa dialo v pozadí, kde by bol priestor pre Jobovu vieru? Pre to, aby bol vyskúšaný a vyšiel zo skúšky ako zlato (23,10)? To, čo sa Bohu ľúbi, je viera človeka.

Jobove odpovede na Božie otázky o zázrakoch prírody a stvoriteľského diela by boli len v zmysle neviem, Boh vie. Vie o celom stvorení, oblohe, hĺbinách zeme, prírode, zvlášť menuje zvieratá a dokáže stvorenie aj ovládať. Keď vie o prírode, vie aj o človeku a teda vedel aj o Jobovi. Nemusíme mať všetky odpovede na naše otázky a problémy života. Stačí veriť tomu, kto všetko vie a tie odpovede má.

Jobova reakcia

Jobova reakcia na Božiu reč bola nasledovná: **„Hľa, som prichatrný, čože ti odpoviem? Kladiem svoju ruku na svoje ústa. Raz som hovoril a nebudem viacej odpovedať, dvakrát a neurobím toho viacej“** (40,4-5). Táto odpoveď nemusí byť zlá. Bohu ale nestačí prestať sa hádať, chce viac. Čaká na podanie sa, odovzdanie sa človeka Jeho vôli. Na prijatie Božích ciest. Preto Boh ešte neskončil a hovorí z víchrice znova.

Boh hovorí znova

Aj druhýkrát hovorí Boh Jobovi z víchrice. V minulosti sa Job zamýšľal, či Boh nie je nespravodlivý v tom, ako spravuje svet a zvlášť Jobov život: **„on, ktorý ma zdrtil víchricou a rozmnožil moje rany bez príčiny“** (9,16). Teraz v kapitole 40 vo veršoch 9-13 sa Boh pýta Joba, či by bol schopný vymeniť si s Ním miesto. Obliecť si Boží súdny odev a súdiť namiesto Neho: **„Či máš rameno ako silný Boh...? Nože sa ozdob velebnosťou a výsosťou a obleč sa vo veličenstvo a v nádheru!“** (v. 8-10). Teraz dostal otázku, či by robil veci lepšie ako Boh, keby bol na Jeho mieste. Neraz si deti myslia, žeby vedeli robiť veci lepšie, keby boli na mieste rodičov. Je o tom silná pochybnosť, hlavne keby išlo do tuhého, napríklad o platenie účtov.

Nielen Jobovi, ale aj nám je jasná odpoveď, že lepšie by to v spoločnosti nebolo,

keby sme opustili svoje miesto. Urobil to raz Satan a nedopadlo to dobre. Stále vidíme dôsledky jeho vzbury. Je dobré vedieť, kde je naše miesto a kde je Božie miesto a zaujať to naše.

O Bohu povedal dobre Elíhu, že je Všemohúci a prevysoký v sile (37,23) tesne predtým, ako začal hovoriť Boh. Boh kladie aj ďalej otázky, z ktorých je zrejmé, že stvoril všetko a má všetko pod kontrolou. Ak „bezvýznamného“ vrabca, o čo viac teba i mňa.

Na záver Pán Boh ukázal Jobovi dve asi najsilnejšie zvieratá tej doby, suchozemského behemóta a vo vode žijúceho leviatána. Ak Job nevie ovládať ich, ako by mohol ovládať celý vesmír? Ako potom môže posudzovať, ako Boh vládne vo vesmíre, na Zemi i nad životmi ľudí akým je napríklad Job?

Jobova záverečná reakcia

Po ďalšej Božej reči už neprichádza len pasívna kapitulácia Joba voči Bohu, ale pokánie a odovzdanie sa Mu. Berie späť nerozumné reči, teda vlastnú snahu o ospravedlnenie samého seba. Berie späť svoju požiadavku, aby mu Boh, kvôli jeho spravodlivosti poskytol vysvetlenie a verejné očistenie. Prach a popol hovoria o jeho ponížení sa pred Bohom: „...**Preto vyznávam, že nerozumiem... Doteraz som bol iba počul o tebe, ale teraz ťa vidí moje oko. Preto zavrhum a ľutujem a to v prachu a popole**“ (42,3.5-6).

Pán Boh mu nekázal robiť pokánie, a on ho predsa spravil. Napokon robí to, k čomu ho priatelia pravidelne povzbudzovali, ale z iného dôvodu. Nie preto, žeby urobil nejaké hriechy, za ktoré vraj trpel, ale preto, že v jeho duchu rástla horkosť a že vnímal Boha ako toho, ktorý s ním jednal nespravodlivo.

Za zmienku stojí aj skutočnosť, že toto pokánie činí skôr, ako bol uzdravený. Stále bol finančne zruinovaný, bez majetku, bez rodiny. Ľahšie by mu bolo, keby po

vrátení požehnaní povedal, že sa mýlil. On to urobil ale ešte predtým a tým boli zapchaté ústa Satana. Ten mal na začiatku čo povedať, keď bol Job ohradený všetkým dobrým. Povedal Bohu, že sa ho preto drží a preto mu slúži. Lenže Job sa držal Boha aj vtedy, keď nebol ohradený všetkým dobrým. Ani potom nezlorečil Bohu. Takto sú ústa Satana zatvorené a do konca knihy ho už nepočujeme nič hovoriť, lebo nemá čo povedať.

Navyše, hoci to Job ešte nevedel, najlepšie dni sú stále pred ním. A sú aj pred nami. Tak, ako ani Job nevedel, kedy jeho súženie skončí, ani my nevieme, keď zo súženia, ktorými viac alebo menej na tomto svete prechádzame, vojdeme do slávy, s ktorou sa tieto súženia ani nedajú porovnať.

Triumf

Vráťme sa k pomenovaniu tohto článku: tragédia – viera – triumf (víťazstvo). Kniha Job nám ukazuje, že keď dôverujeme Pánu Bohu v časoch tragédie, dávame mu šancu triumfovať. Tak sa to stalo aj pri Bohu a Jobovi a tak to platí aj dnes. Nie vždy sa nám zdá, že Job Bohu veril. Ved' či nezlorečil dňu svojho narodenia? Či nepochybňoval Božiu spravodlivosť a nevyjadril mu neraz svoju horkosť? Áno, robil to. Napriek stavu bolesti a úzkosti Bohu ale nezlorečil. Hľadal u neho odpovede na svoje otázky. Popri pochybnostiach vidíme neraz výkriky viery a nádeje. Job sa modlil, aj keď sa mal zle. Utrpenie ho neodviedlo od Boha, ale priviedlo k Bohu. Žalmisti neraz vyznávajú, že Boh je blízky tým, ktorí sú skrúšeného srdca, napríklad: „**Hospodin je blízky tým, ktorí sú skrúšeného srdca a tých, ktorí sú zdrteneho ducha, zachráni**“ (Ž 34,19). Boh rozumie utrápenej duši.

Konečné Božie prehlásenie, určite prekvapujúce pre Jobových priateľov bolo takéto: A stalo sa, keď už bol hovoril Hospodin Jobovi tie slová, že riekol Hospodin

Elifazovi Témanskému: **„Môj hnev horí proti tebe i proti tvojim dvom priateľom, pretože ste nehovorili o mne toho, čo je pravé, ako môj služobník Job“ (42,8).**

Kniha Job nás učí o Jobovi i o Bohu. Neskôr Jakub o tom napísal: **„Hľa, blahoslavíme tých, ktorí trpezlivo zniesli. O trpezlivosti Jobovej ste počuli a koniec Pánov ste videli, pretože je Pán veľmi ľútostivý a milostivý“ (Jk 5,11).**

Na začiatku knihy vidíme Joba v popole (2,8). Vyjadril tým svoj smútok, stratu a bolesť. V poslednej kapitole ho vidíme tiež v prachu a popole. Tu tým vyjadril pokánie. Za tým nasleduje Božia výpoveď, návrat, obnovenie: **„A Hospodin navrátil to, čo bolo odňaté Jobovi... A pridal všetkého toho, čo mal Job, dvojnásobne“ (Job 42,10).**

V prvom rade návrat Joba, potom jeho priateľov. Následne sa k Jobovi vrátili jeho príbuzní (v. 11), vrátil sa mu majetok (v. 10-12), zdravie s bonusom dlhého života (v. 16-17) a aj rodina a deti (v. 13-15).

Nie všetky skúšky končia rovnako ako Jobova. Niektorí ostanú v nemocnici alebo zomrú. Niektorí veriaci ostanú až do smrti nepochopení. Napriek tomu lekcie z knihy Job platia nadčasovo. Nie každá choroba, strata a bolesť je dôsledkom hriechu.

Keď Ti je ťažko a máš tendenciu hľadiť príliš na seba, hovoriť len o sebe, o svojich bolestiach a sklamaníach zo seba či z iných, neostaň pri tom. Nečakaj na Božiu reč z víchrice. Aj bez toho upriam svoj pohľad z vlastnej biedy a sebaľútosti na Božiu veľkosť a Jeho moc. V tom je záchrana pre teba, tvoju rodinu, zbor, pre tvojich blížnych. Nech sú dni pred tebou ešte užitočné a krásne aj vtedy, ak sa okolnosti nemenia. Ani Boh sa nezmení. Zmeniť sa musíš ty. V prachu a popole nielen počuť o Bohu, ale uvidieť ho, možno tak, ako sme ho ešte nevideli a nepoznali.

Ladislav Paluga

Cestou životem, 21. 5. 1964

ZNAK BOŽIEHO VEDENIA

„Ich povediem... priamou cestou, neklesnú na nej...“ (Jr 31,9).

Potvrdením Božieho vedenia je bezpečnosť, vytrvalosť, istota a sila veriaceho. Ten, koho vedie Boh, je dokonale spokojný. Nemôže sa stať, aby na tejto ceste klesal a od únavy padal. Boh sľubuje tomu, kto sa Mu dá viesť, priamu cestu, bez únavy a klesania: **„Ale tí, ktorí očakávajú na Hospodina, nadobúdajú novej sily; vznášajú sa na perutiach ako orli; bežia a neumdlievajú, chodia a neustávajú“ (Iz 40,31).**

Čo je príčinou toho, že sa cítia mnohí unavení, slabí a že klesajú? Samovoľne zišli z cesty, ktorou ich viedol Boh. Ich vzdychanie a únava to potvrdzujú.

Cítíme únavu a slabosť v duchovnom živote? To preto, lebo sme vybočili z cesty, po ktorej nás viedol náš Boh. Skúmajme sa a vráťme cele k Nemu! Pamätajme, že na Božej ceste je i zmocnenie a posilnenie viery. Nie slabosť a únava v práci Pánovej, nie poddajnosť a klesanie v boji proti zlému, ale sila a vytrvalosť, vzoprenie sa zlému a víťazstvo. To sú charakteristické vlastnosti človeka putujúceho k nebesiam.

Štefan Košút

Cestou životem, 2. 3. 1971

NEBOJ SA!

„Neboj sa, lebo som ťa vykúpil.“ (Iz 43,1)

Aké je v tom potešenie pre zomdlené, nesmelé a bojazlivé srdce, keď mu Boh privoláva: **„Neboj sa!“** Ako by sa mohlo báť, keď Boh hovorí: **„Nenechám ťa, ani ťa neopustím!“**. Preto môžeme smelo

hovorí: „Pán je mi pomocníkom, nebudem sa báť.“ Kto hľadá len sám na seba, na svoju slabosť a nestálosť svojho srdca, na svet, ktorý leží vo zlom, na mocného nepriateľa, ktorý ho chce dostať pod svoju moc, ten má dosť príčin báť sa. Písmo síce hovorí, že máme s bázňou a trasením pracovať na svojom spasení i to, že máme mať svätú bázeň, ale nemáme mať nijaké úzkostlivé pochybovanie, ale detinskú dôveru v Toho, ktorý nás vykúpil a môže zachovať, tak, čo neklesneme. **„Nevzali ste ducha služby, aby ste sa**

zase báli, ale ste vzali ducha synovstva, v ktorom voláme: Abba, Otče.“ (R 8,15).

Keď sa zomierajúceho 70-ročného kresťana v Indii, ktorý prišiel vo svojej starobe k viere v Pána Ježiša Krista, opýtali, či sa nebojí zomrieť, odpovedal: „*Stojím pred bránou neba a čakám. S týmto svetom som hotový.*“ A na otázku, či nemá obavy, či ho Pán Ježiš prijme, odpovedal: „*Nemám obavy, Pán Ježiš ma už prijal vtedy, keď som Ho vpustil do svojho srdca.*“

Zotrvali pri lámaní chleba - osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Úvahy zamerané na osobu a dielo Pána Ježiša Krista.

Dušan Kmet'

BOŽIE DIELA

(Prepis kázne z 3. 11. 2019
pri Pamiatke Pánovej
v Bratislave na Tehelnej 22)

Bratia a sestry, radi obdivujeme nádherné a veľkolepé diela vytvorené ľuďmi, všetko, čo je pozoruhodné a pekné.

Ale teraz sa chceme zamyslieť nad Božími dielami, o ktorých hovorí Písmo.

O diele

Už samotný pojem dielo naznačuje to, že netrvalo chvíľu a existuje vďaka vkladu práce a umu svojho autora. Každé dielo je obrazom svojho tvorcu, preto je dielo na slávu svojho tvorcu. V diele je obdivovaný jeho autor. Pri Pamiatke Pána Ježiša neobdivujeme dielo človeka, ale dielo Božie. Z Písma poznávame, že sú rôzne Božie diela.

1. Naša Zem je Božím dielom,

utvoreným pre človeka, aby na nej mohol žiť: „**Lebo takto hovorí Hospodin, stvo-**

ritel' nebies, a on je Boh, tvorca zeme a jej učiteľ; on ju postavil tak, aby stála; nestvoril jej prázdnej; utvoril ju nato, aby sa bývalo na nej“ (Iz 45,18).

Vytvoril mu vhodné a krásne životné prostredie a uviedol ho do neho: „**Učinil všetko krásne v svoj čas...**“ (Kz 3,11) „**A Hospodin Boh vzal človeka a umiestnil ho v záhrade Édena, aby ju obrábal a mal na ňu pozor“** (1M 3,15).

Ale ani o tomto diele nechceme teraz hovoriť.

2. Božie dielo veľkého spasenia

Chceme hovoriť o Božom diele, ktoré prevyšuje všetky Jeho diela, o diele Božieho milosrdenstva, ktoré spomína žalmista Dávid: „**Hospodin je dobrý všetkým a jeho zľutovania sú nado všetky jeho skutky“** (Ž 145,9).

Pán Boh urobil veľké skutky pre človeka, aby mohol uvidieť tú veľkosť Božiu aj tú lásku Božiu zjavenú v dielach Božích rúk: „**Ty si tam predtým založil zem, a dielom tvojich rúk sú nebesia...**“ (Ž 102,26).

Božie zľutovania sú nad všetky jeho skutky. A zo všetkých Božích prejavov zľu-

tovania to najväčšie je, že sa Pán Boh nad nami zmiloval a poslal nám svojho Syna.

2.1 Boh autor nášho spasenia

To, že Boh je autor diela, ktoré konal Pán Ježiš, vyplýva zo slov Pána Ježiša svojim učeníkom a slov k Svojemu Otcovi vo veľkňazskej modlitbe: „**Ale Ježiš im povedal: Mojím pokrmom je to, aby som činil vôľu toho, ktorý ma poslal, a dokonaj jeho dielo**“ (J 4,34). „**Ja som ťa oslávil na zemi, dielo som dokonaj, ktoré si mi dal, aby som vykonal**“ (J 17,4).

2.2 Boh vykonávateľ svojho spasenia

Žiadna nižšia bytosť nemohla mať účasť na Božom spasení, ani na Božom stvorení, pretože oboje môže iba sám Boh. Oboje je úmerné Pánovi Ježišovi, Božiemu Synovi, pretože je Boh: „**Ale toho čosi málo menším od anjelov učiného vidíme Ježiša, pre utrpenie smrti korunovaného slávou a ctou, aby milosťou Božou za každého okúsil smrť. Lebo mu svedčalo, pre ktorého všetko a skrze ktorého všetko...**“ (Žd 2,10). Svedčalo mu stať sa Spasiteľom Svojho sveta, pretože je jeho Bohom Stvoriteľom.

3. Božie uvedenie Syna do diela spásy

Pozrime sa teraz spolu na to, ako Pán Boh uvádza svojho Syna do tohto diela. Budeme citovať Písmo:

3.1 Preduložený ako obeť, ako Boží Baránok

List Rimanom 3. kapitola, začiatok verša 25: „...**ktorého preduložil Boh za obeť zmierenia...**“. Keď si všimame celé to Božie dielo, tak tu Pán Boh Pána Ježiša preduložil ako obeť zmierenia. Preduložený ako obeť. Preduložený v Božom srdci, v hĺbkinách Svojho zľutovania, vo večnosti, ešte pred stvorením sveta, keď ešte ani táto Zem nebola. Tam a vtedy si Boh preduložil svojho Baránka za obeť

zmierenia. Preto píše apoštol Peter o Baránkovi Kristovi, že bol predzvedený pred založením sveta (1Pt 1,20). Pán Boh vtedy predurčil Baránka, aby nás spasil, aby nás očistil od našich hriechov.

3.2 Bohom povolaný a pomazaný za Služobníka

Pán Boh určil dielo spásy pre toho Jeho vyvoleného Služobníka, v ktorom má záľubu jeho duša, ako to vyznáva v knihe proroka Izaiáša 42. kapitole, ktorý vykoná všetko, čím Ho poveruje: „**Hľa, môj služobník, ktorého podopriem, môj vyvolený, v ktorom má záľubu moja duša! Dám svojho Ducha na neho... Ja, Hospodín som ťa povolal v spravodlivosti a pojal som ťa za tvoju ruku, budem ťa ostríhať a dám ťa za zmluvu ľudu a za svetlo národom, aby si otvoril slepé oči a vyviedol väzňa z väzenia, zo žalára tých, ktorí sedia vo tme...**“ (Iz 42,1. 6-7).

Boh naplnil predpovedané slovo

Predpovedané slovo sa splnilo pri pokrsťení Pána Ježiša za Služobníka Božieho: „**A hneď, keď vychádzal z vody, videl nebesia roztrhované a Ducha, ako čo by holubicu, zostupujúceho na seba a hlas zavznel z nebies: Ty si ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo**“ (Mk 1,10-11).

- Boh pomazal a ustanovil Pána Ježiša za svojho Služobníka, pretože je Božím milovaným Synom.

Peter to potvrdzuje v dome Korneliovom: „**Slovo, ktoré poslal Boh synom izraelovým zvestujúc pokoj skrze Ježiša Krista – a on je Pánom všetkého, vy viete o tom, čo sa dialo po celom Judsku počnúc od Galilee po krste, ktorý hlásal Ján, o Ježišovi z Nazareta, ako ho pomazal Boh Svätým Duchom a mocou, ktorý prešiel zem dobre činiac a uzdravujúc všetkých, ktorí boli premožení od diab-**

la a držaní v moci, pretože bol s ním Boh“ (Sk 10,36-38). Pán Ježiš hovoril všetko a konal všetko vo Svätom Duchu, ktorý je tým pomazaním Božím.

- Pán Ježiš slúžil predurčenej Božej vôli pomazaný Bohom a ruka v ruke s Bohom (pojal som ťa za tvoju ruku Iz 42,1).

„A prišiel do Nazareta, kde bol odchovaný, a vošiel, podľa svojej obyčaje, v sobotný deň do synagógy a vstal, aby prečítal. A podaná mu bola kniha proroka Izaiáša, a otvoriac knihu našiel miesto, kde bolo napísané: Duch Pánov je nado mnou, a preto ma pomazal zvestovať chudobným evanjeliom, poslal ma uzdravovať skrúsených srdcom, vyhlásiť zajatcom prepustenie a slepým návrat zraku, zlomených poslať na slobodu a vyhlásiť rok Pánov príjemný. A zavrúc knihu oddal ju sluhovi a sadol si. A oči všetkých v synagóge boli uprené na neho. A začal im hovoriť: Dnes sa naplnilo toto písmo vo vašich ušiach“ (L 4,16-21).

3.3 Bohom povolaný do úradu Veľkňaza

„A nikto si sám neberie tej česti, ale ten, ktorý je volaný od Boha...“ (Žd 5,4).

- Pán Boh povolal Pána Ježiša Krista, aby bol veľkňazom, keď prehovoril k Nemu:

„Ty si kňaz na veky podľa poriadku Melchisedechovho“ (Žd 5,5-6).

3.4 Pán Boh učinil Pána Ježiša veľkňazom vo Svojom dome:

„Preto, svätí bratia, účastníci nebeského povolania, hľadajte na apoštola a veľkňaza nášho vyznania, na Krista Ježiša, ktorý bol verný tomu, ktorý ho tým učinil...“ (Žd 2,1-2).

3.5 Bohom ustanovený za dediča všetkého (celého Izraela a všetkých národov a končín zeme (Mt 21,38; Ž 2)

„Kým za dávna mnoho ráz a mnohým spôsobom hovorieval Boh otcom v prorokoch, za týchto posledných dní nám hovoril v Synovi, ktorého ustanovil za dediča všetkého...“ (Žd 1,1-2).

Pán Boh ustanovil Pána Ježiša za dediča všetkého ako Pána všetkého, pod ktorého nohy poddal všetko: Pán Ježiš hovoril o Izraeli ako vinici svojho Otca, ktorá je Jeho dedičstvo. Vinárom, ktorí zabili dediča bude odňaté kráľovstvo Božie a bude dané národu, ktorý bude donášať jeho ovocie (Mt 21,35-46). **„Vtedy bude hovoriť s nimi vo svojom hneve a svojou prchliivosťou ich predesí a povie: Ja som ustanovil svojho kráľa nad Sionom, vrchom svojej svätosti. Rozprávať budem o ustanovení. Hospodín mi povedal: Ty si môj syn; ja som ťa dnes splodil. Požiadať odo mňa, a dám ti národy, tvoje dedičstvo, tvoje državie, končiny zeme. Roztrieskaš ich železným prútom; roztrieskaš ich ako nádobu hrnčiara.“**

Apoštol Peter to potvrdzuje v Korneliom dome: **„Slovo, ktoré poslal Boh synom Izraelovým zvestujúc pokoj skrze Ježiša Krista – a on je Pánom všetkého...“** (Sk 10,36).

3.6 Bohom posadený na Boží trón pre poslušnosť až po smrť

O tom čítame v liste Filipänom 2, 8-11: **„...a súc v spôsobe nájdený ako človek ponížil sa stanúc sa poslušným až po smrť, a to po smrť kríža. Preto aj Boh jeho povýšil nad všetko a dal mu z ľúbosti meno, ktoré je nad každé meno, aby sa v mene Ježiša sklonilo každé koleno bytostí ponebeských a pozemských i podzemských a každý jazyk aby vyznal, že Ježiš Kristus je Pánom, na slávu Boha Otca.“**

Pán Ježiš Bohom Otcom povýšený, pretože išiel tou cestou poslušnosti až po smrť na kríži. Preto aj jeho Pán Boh povýšil tou svojou mocou nad všetko a dal Mu z ľúbosti meno, ktoré je nad každé meno.

3.7 Bohom oslávený

Čítame si o tom v 5. kapitole listu Židom, vo 4. a 5. verši: „**A nikto si sám neberie tej česť, ale ten, ktorý je volaný od Boha, tak ako aj Áron. A tak aj Kristus neoslávil sám seba, aby bol veľkňazom, ale ho oslávil ten, ktorý prehovoril k nemu: Môj Syn si ty; ja som ťa dnes splodil.**“

Bratia a sestry, toto všetko bolo súčasťou diela, ktoré Pán Boh dal Pánovi Ježišovi Kristovi, ktorým Ho poveril a ktoré On verne konal, keď bol na zemi, deň za dňom, krok po kroku. My vieme, že každý deň chodil na Božiu modlitbu, aby mal kontakt so svojím Otcem, aby prijal od Neho, čo mal v ten deň hovoriť a vykonať. A Pán Ježiš to konal presne a verne: „**Hľa, môj služobník bude rozumne konať...**“ (Iz 52,13); „**Pán Hospodin mi dal jazyk učeníých, aby som vedel občerstviť ustáleného slovom. Budí každého rána, budí mi ucho, aby som počúval, ako učení. Pán Hospodin mi utvára ucho, a ja sa neprotivím, neuhybujem späť.**“ (Iz 50,4-5).

Na záver si zhrňme, čo obsahovalo to veľké Božie dielo spasenia:

- Pán Ježiš Bohom preduložený ako obeť zmierenia,
- Bohom pomazaný Služobník Svätým Duchom a mocou,
- Volaný od Boha ako Veľkňaz,
- Učinený Bohom ako Veľkňaz,
- Ustanovený Bohom ako dedič všetkého,
- Povýšený Bohom nad všetko a
- Oslávený Bohom.

Bratia a sestry, niet väčšieho Božieho diela ako toto, ktoré dal Pánovi Ježišovi a ktoré On vykonal. Či preto nie je hodné nášho obdivu? Obdivujme ho, pretože sa nikdy nenasýtíme ním tak, aby sme ho cele vyčerpali. Vždy máme čo obdivovať a Jemu ďakovať za toto dielo nášho veľkého spasenia.

Ján Siracký

Cestou životem, 28. 3. 1971

PRVÝ DEŇ TÝŽDŇA

„**A v prvý deň týždňa včasne ráno, veľmi skoro, prišli k hrobu, keď začalo vychádzať slnko**“ (Mk 16,2)

Najslávnejšie ráno v celej histórii sveta bolo to, v ktorom náš Pán vstal z mŕtvych. Na Jeho vzkriesení boli závislé všetky Božie uloženia. Podobne je to aj so všetkými požehnaniami veriacich ľudí v prítomnosti aj vo večnej budúcnosti. Kristova obeť vyhovela všetkým Božím požiadavkám, ktoré boli obsiahnuté v Jeho zákone. Kristovo vzkriesenie je potvrdením, že Boh prijal túto dokonalú obeť, dokonalé dielo. Celé podanie Nového Zákona nám to potvrdzuje. Slávnym dôkazom je zrodenie a trvanie Jeho Cirkvi. Jej životnosť a mocné pôsobenie po celé stáročia sú toho dôkazom a potvrdením. Jej začiatok a pokračovanie jej Božského pôvodu a cieľa. Bez Kristovho vzkriesenia by bol celý Nový Zákon nevysvetliteľný. Svedectvo Nového Zákona je tak presvedčivé, že kresťania nemajú pochybnosť o vzkriesení Pána Ježiša. Čo viacej, oni sú s Kristom stotožnení v Jeho smrti aj vo vzkriesení.

Ako Kristus vstal z mŕtvych, tak aj oni teraz chodia v novote života. Ich život je skrytý s Kristom v Bohu.

Ján Siracký

Cestou životem, 9. 3. 1971

HRNČIAR

„**Hľa, ako hlina v ruke hrnčiara, takí ste vy v mojej ruke.**“ (Jr 18,6)

Božia múdrosť, moc a milosť nemá hraníc. Preto Boh môže všetko konať podľa rady svojej vôle. No čo Boh koná, prečo a ako to koná, tomu my často nerozumíme. Preto je našou povinnosťou poddávať sa Jeho formujúcej ruke ako hlina hrnčiara.

rovi. Pamätajte, že my Mu nemôžeme pri Jeho formovaní nás pomáhať. Nechajme Jeho, nášho Božského Majstra, maľovať i ozdoby na nádoby, nezasahujme Mu do toho. Svojím zasahovaním by sme mohli pokaziť ozdoby a celý význam nádoby. Nechajme Mu formovať nás, ako sa Jemu ľúbi. Držme sa Pánových slov: „**Blahoslavený je, kto by sa nepohoršil na mne**“ (L 6,23). Ján Krstiteľ sa pozastavil nad Pánovým postupom. Mal svoje predstavy

o tom, čo a ako mal Pán konať. Keď Pán konal inak, zapochyboval o jeho správnosti. Toto je často pravdou aj o našich skúsenostiach. Urobíme si predstavu ako by Pán mal alebo nemal konať, keď Pán nekoná podľa toho, zapochybujeme o správnosti Jeho konania.

Preto sa učme dôverovať Jeho múdrosti vo všetkom a vždy. Nezabúdajme, že sme my len hlina a On je hrnčiar – Majster. On neurobí chybu.

Zotrvali na modlitbách

Úvahy o modlitbe.

Ján Siracký

Cestou životem, 6. 3. 1964

VRÚCNA MODLITBA VIERY

„Nože mi oznám ty, ktorého miluje moja duša, kde pasieš?“ (PŠ 1,7).

Veriaca duša sa zhovára s Pánom a hovorí mu: „*Pane Ježišu, moja duša Ťa miluje. Ty si drahokam môjho srdca. Plesá ako ten, ktorý našiel veľký poklad. Ty vieš všetko a tak vieš, že Ťa milujem. No telo žiada proti Duchu. Kananej býva ešte v zemi. Chcel by som nad ním definitívne zvíťaziť, ale nemôžem. Ty, milostivý a slávny Pane, vieš, že čo Ti hovorím, je pravda. Ty si môj podiel, pre ktorého sa rád zriekam všetkého. Moja smädná duša nepozná inú studňu okrem Teba, preto len z Teba chce vždy piť. Len po Tvojej pastve lačnie. Ty, Pastier Izraelov, si vykúpil každú zo svojich oviec svojou krvou. Tí, ktorí nás už navždy opustili, sú u Teba, vo svetle Tvojej lásky, ktorú im už nič nezatieni. No Ty sa staráš aj o nás. Si nám tieňom v horúčave. Tebe sú všetky veci odkryté. Tvoja moc nás chráni a múdrosť vodí na zelenú pastvu a ku tichým vodám. Nech nie som medzi tými, ktorí sa uchylujú od Teba. Nech som vždy medzi tými, ktorí Ťa poslúchajú a pijú z vína Tvojej lásky.*“

Ján Siracký

Cestou životem, 6. 3. 1964

AKO TO TAM BUDE?

„V tvojom svetle vidíme svetlo...“
(Ž 36,10).

Od najnižšieho ku najvyššiemu svetlu

Prírodné svetlo je ako iskra, svetlo evanjelia ako lampa, svetlo milosti ako hviezda, svetlo Božej slávy je ako slnko. Čím vyššie sa vznesieme, tým väčšie svetlo dosahujeme. V najvyššom, v neprístupnom svetle, prebýva Boh. Na toto svetlo nemôže hľadieť hriech a smrteľnosť. Keď budú odstránené, budeme uvedení do toho svetla, ktoré bude dôvodom našej večnej blaženosti. To nebude svetlo, aké žiarilo z Mojžišovej tváre, keď zostúpil z vrchu Sinai. Bude to svetlo, ktoré nás bude večne posilňovať a oblažovať. Tam nám bude umožnené hľadieť na slnko spravodlivosti v jeho plnej sláve. Pre nás to bude potešujúce svetlo, ako potešuje svetlo rána po prebdení noci unaveného strážcu. Tam nám bude Boh všetko vo všetkom. Krásou očiam, hudbou pre sluch, medom ďasnám, slovom – dokonalé naplnenie všetkých našich túžob.

My, veriaci, už teraz v Ňom sme, žijeme a hýbeme sa. No tu sa to deje sprostredkovaním. Tam už to nebude ani svieca, ani slnko, ale Jeho tvár. Na otázku: „Ako to tam bude?“, istý starší brat odpovedal: „Keď sa tam stretne, tak vám to poviem!“

„Ameň, ameň vám hovorím, že kto verí vo mňa, má večný život.“ (J 6,47)

Srdečne pozývame k Božiemu slovu kázanému v stredu a piatok od 18.30 do 19.30 v zborovom dome Kresťanského zboru v Bratislave na Tehelnej 22.

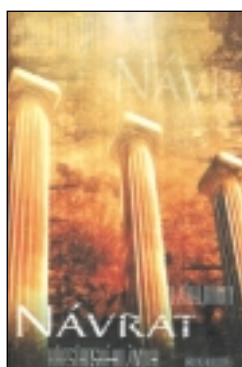
ODPORÚČAME

Uvedené tituly, ako aj zoznam ďalšej literatúry je možné získať dopytom na email: literatura@kzbratislava.sk alebo na adrese redakcie Kresťan.

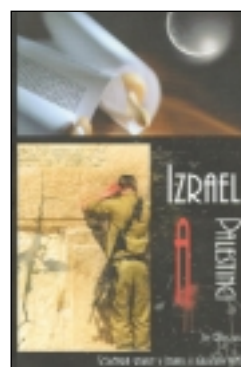
Svätá Biblia

Z pôvodných jazykov preložil Prof. Jozef Roháček

Návrat k základům křesťanského života

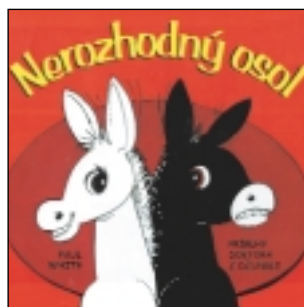
Ján Ostrolucký

Izrael a Palestinci

Ján Ostrolucký

Detská literatúra pre najmenších

Objednávky možno zasielať na email: literatura@kzbratislava.sk alebo adresu redakcie Kresťan. Archív časopisu KRESŤAN aj na www.kzbratislava.sk